

William Shakespeare
Sonnet CXXIII

No, Time, thou shalt not boast that I do change.
Thy pyramids built up with newer might
To me are nothing novel, nothing strange;
They are but dressings of a former sight.
Our dates are brief, and therefore we admire
What thou dost foist upon us that is old,
And rather make them born to our desire
Than think that we before have heard them told.
Thy registers and thee I both defy,
Not wondering at the present nor the past,
For thy records and what we see doth lie,
Made more or less by thy continual haste.
This I do vow and this shall ever be;
I will be true despite thy scythe and thee.

Не! Време, мојим променама нећеш се хвалити.
Твоје пирамиде саграђене са новом снагом
Мени нису ништа ново, ништа страно;
Оне су само маске некадашњег призора.
Наши животи су кратки и зато се дивимо
Свему старом што скројиш за нас,
А правимо ствари по нашој жељи радије
Него како смо чули из прича раније.
Ја пркосим теби и твојим списима,
Не занима ме ни садашњост ни прошлост,
Јер твоји записи и оно што видимо заиста лажу,
Због твоје више или мање непрестане журбе.
У ово се заклињем и овако ће увек бити;
Иако ћеш ме покосити, истину ћу говорити.

Марија Миловановић II-4

Родер Вотерс (Пинк Флојд)

Time

Ticking away the moments that make up a dull day
Fritter and waste the hours in an offhand way.
Kicking around on a piece of ground in your home town
Waiting for someone or something to show you the way.
Tired of lying in the sunshine staying home to watch the rain.
You are young and life is long and there is time to kill today.
And then one day you find ten years have got behind you.
No one told you when to run, you missed the starting gun.
So you run and you run to catch up with the sun but it's sinking
Racing around to come up behind you again.
The sun is the same in a relative way but you're older,
Shorter of breath and one day closer to death.
Every year is getting shorter; never seem to find the time
Plans that either come to naught or half a page of scribbled lines
Hanging on in quiet desperation is the English way
The time is gone, the song is over,
Thought I'd something more to say.
Home
Home again
I like to be here
When I can
When I come home
Cold and tired
It's good to warm my bones
Beside the fire
Far away
Across the field
The tolling of the iron bell
Calls the faithful to their knees
To hear the softly spoken magic spell

Време

Откуцавају тренуци који чине досадан дан
Неопрезно протраћени и изгубљени сати
Ударају по земљи твог родног града
Чекајући некога или нешто да ти покаже пут
Уморан од лежања на сунцу остајеш код куће да гледаш кишу
Млад си, живот је дуг и имаш времена за губљење
А онда једнога дана видиш да је већ десет година иза тебе
Нико ти није рекао када да трчиш, пропустио си сигнал за старт
И трчиш и трчиш да достигнеш сунце, али оно тоне
Јури у круг да би се опет појавило иза тебе
Сунце је исто у релативном смислу али ти си старији
Остајеш без даха и један си дан ближе смрти
Свака година постаје све краћа, чини ти се да не можеш да
нађеш времена
Као шкработине на папиру, планови се не свODE ни на шта
Чекање у тихом очајању је енглески начин
Време је нестало, песма је завршена,
Мислио сам да имам још нешто да кажем
Дом,
Дом, поново
Волим да будем овде
Кад год могу
Када стигнем кући
Назебао и уморан
Лепо је угрејати кости
Поред ватре
Далеко,
Преко поља
Звоњава гвоздених звона
Позива вернике да падну на колена
И чују нежно изговорене чаробне чини

Јелена Станимировић IV-3

HERA, the patron goddess of the family and married women

Hera, the worthy spouse of Zeus, was the patron of marriage and married women. Her own relationship with Zeus long predated their marriage, and they used to meet in secret from their parents. But after the twelve gods took power and Zeus began to reign on Olympus, they were able to get married. Hera intervenes in many of the myths and she brought up numerous children apart from her own. She punished infidelity and took fierce revenge on her husband's paramours. When Leto became pregnant with Apollo and Artemis, Hera pursued her to Delos, then a floating island. She caused Io, whom Zeus loved deeply, to be transformed into a cow. The cult of Hera was especially strong at Argos, where she was the patron goddess of the city. In the Trojan War, Hera took the Greek side and intervened actively in many ways, affecting the outcome of that war.

Хера, заштитница породице и удатих жена

Хера, достојанствена Зевсова супруга, била је заштитница брака и удатих жена. Њена дуга веза са Зевсом је претходила њиховом браку, састајали би се у тајности од својих родитеља. Могли су да се венчају тек након што је дванаест богова преузело престо и након што је Зевс почео да влада на Олимпу. Хера се помиње у многим митовима, одгајила је мноштво деце поред своје сопствене. Кажњавала је неверност и бесно се светила свим љубавницама свог мужа. Када је Лето затруднела са Аполоном и Артемидом, Хера ју је прогнала на Делос, плутајуће острво. Учинила је да се Ијо, коју је Зевс много волео, претвори у краву. Култ Хере је био посебно снажан у Аргосу где је била заштитница тог града. У Тројанском рату Хера је стала на страну Грка и ту активно учествовала на разне начине, чиме је утицала на сам исход рата.

ARTEMIS, goddess of the moon and the hunt

Artemis, the daughter of Zeus, was born to Leto the same day as her brother Apollo. She was the goddess of the hunt, and the moon. When she was a girl, she begged Zeus to allow her to remain unmarried and so she roamed the forests, girt with her bow and arrow and accompanied by deer and her beloved wild beasts. She was a vengeful deity, punishing all those who showed her disrespect. She protected hunters and the innocent. One well-known story is that of the revenge that she and Apollo took on Niobe, daughter of Tantalus. Niobe boasted that she had given birth of fourteen children, while Leto had only two. The two gods avenged this slight on their mother by shooting Niobe's children dead with their arrows, Apollo the boys and Artemis the girls. Another victim of the goddess' vengeful rage was Acteon. The goddess Artemis was furious with him because he had once seen her bathing naked in the pool. The goddess took cruel revenge. She transformed him into a stag and then set his own fifty dogs on him who tore him to pieces.

Артемида, богиња месеца и лова

Артемида, Зевсова ћерка, коју је родила Лето истог дана као и њеног брата Аполона, била је богиња лова и месеца. Када је била девојка молила је Зевса да јој дозволи да остане неудата. Лутала је по шумама, опасана својим луком и

стрелом у пратњи јелена и својих вољених звери. Била је осветољубива богиња, кажњавала је све који су јој указивали непоштовање. Штитила је ловце и недужне. Једна добро позната прича је она о њеној и Аполоновој освети Ниоби, Танталовој ћерки. Ниоба се хвалила да је родила четрнаесторо деце, док је Лето имала само двоје. Два божанства осветила су ово омаложавање своје мајке тако што су стрељали Ниобину децу. Артемида је стрељала девојчице, а Аполон дечаке.

Још једна жртва богињиног осветољубивог беса био је Актеон. Богиња Артемида је била бесна на њега јер је једном видео како се купала гола у језеру. Богиња се окрутно осветила. Претворила га је у јелена а онда је пустила на њега његових педесет паса који су га растргли на комаде.

Athena, the goddess of wisdom

After the victory of the Olympian gods in the Battle of the Titans, Zeus formed a union with Metis. Her parents told Zeus that the fruit of the union would first be Athena, whose bravery and wisdom would rival those of her father, and later a son, who would be more clever than Zeus and might, one day, be a menace to his throne. Zeus responded by swallowing Metis. But the time for Athena to be born was drawing near, and so Zeus ordered Prometheus (or Hephaestus in some versions) to lay open his head with an axe. All were amazed to see Athena spring fully-armored from Zeus' head, brandishing her spear. Although she was the goddess of war, she was not warlike. Clever and wise, she helped heroes such as Perseus, Achilles and Odysseus – though her love for these figures had nothing erotic about it. Athena and Artemis had decided never to marry – even other gods – and to keep their virginity. According to the traditional account, Poseidon and Athena quarrelled over which of them should be the patron of the city of Athens and whose name the city would bear. In the end, it was decided that each of them should make the city a gift, and the donor of the gift which the other gods judged most valuable would become the patron of the city. Poseidon struck the rock of the Acropolis with his trident, and water gushed forth. Athena stamped her foot on the ground, and the world's first olive tree sprang up. The olive tree was thus sacred, and even in very early times was regarded as a symbol of peace. Since the time gods gave the victory to Athena, the city of Athens has borne her name and has enjoyed her protection. The goddess Athena stood by mankind, and helped men in their peaceful works. She taught the potters, assisted the poets and showed the women how to weave. Athena's usual rival is Ares, the belligerent god of war: even in *The Iliad*, the two deities were on different sides: Ares supported the Trojans and Athena the Greeks.

And when Zeus gave his consent for the gods to intervene in the Trojan War, Athena dealt successfully with her rival Ares, striking the blow that decided the outcome of the conflict.

Атина, богиња мудрости

Након победе олимпијских богова у Борби Титана, Зевс је остварио везу са Метидом. Њени родитељи су рекли да ће плод њихове везе прво бити Атина, чија ће храброст и мудрост бити исти као у њенога оца, а касније и син који ће бити паметнији од Зевса и који ће можда једног дана представљати претњу његовој владавини. Зевс је на то одговорио тако што је прогутао Метиду, али тренутак Атининог рођења се ближио, па је Зевс наредио

Прометеју (или Хефесту у неким верзијама) да му отвори главу секиром. Сви су били задивљени када су видели како Атина извире потпуно опремљена из Зевсове главе, замахујућу својим копљем. Иако је била богиња рата, није била ратоборна. Мудра, помогла је херојима као што су Персеј, Ахил и Одисеј, иако у љубави према њима није било ничег еротичног. Атина и Артемида су одлучиле да се никада не венчају, чак ни са другим боговима, као и да задрже своју невиност. Према традиционалном предању, Посејдон и Атина су се препирали око тога ко ће бити покровитељ града и чије ће име град носити. На крају је одлучено да би обоје требало да дају поклон граду, и онај чији поклон остали богови процене као највреднији постаће покровитељ града. Посејдон је ударио темељ Акропоља својим трозупцем, и вода је наврла. Атина је ударила ногом у земљу, и прво дрво маслине на свету је израсло. Ово дрво маслине је стога било свето и чак је и у најранијим временима било сматрано за симбол мира. Још од када су богови доделили победу Атини, овај град носи њено име и ужива њено заштиту.

Богиња Атина стајала је уз човечанство и помагала људима у њиховим мировним пословима. Она је подучила грнчаре, помогла песницима и научила жене ткању. Атинин уобичајени противник је Арес, бог рата. Чак су и у Илијади ова два божанства била на различитим странама: Арес је подржавао Тројанце, а Атина Грке. Када је Зевс дао свој пристанак боговима да се умешају у Тројански рат, Атина се успешно изборила са својим ривалом Аресом, задајући ударац који је одлучио о исходу сукоба.

APHRODITE, the goddess of beauty and love

There are two different myths about the birth of Aphrodite, goddess of love and beauty. One is that she was the daughter of Zeus and Dione. The other relates that she sprang from the seed of Uranus when his genitals fell into the sea after his mutilation by Cronus. As a result, she “emerged” from the foam as Aphrodite, Zephyr blew her to the coast of Cyprus, where she stood on dry land. Aphrodite was the patron of love and lovers, and her favourite pastime was causing the gods to fall in love with mortal women. She enjoyed weaving plots and enmeshing the gods in love affairs – especially Zeus, whom we find embroiled in various intrigues at different times. Nor was Aphrodite herself to be left out of the game. Although married to the lame god Hephaestus, she embarked on an affair with Ares. In **The Iliad**, Homer tells us the scandaous tale: Hephaestus found out about Aphrodite’s goings on from Helios, the sun god, who saw everything, and decided to lay a trap for her and Ares. He made a magic net which was very complex and pretended to set off for Lemnos. That night, when Ares came to Aphrodite’s bed Hephaestus caught them in his net and immobilised them. He then called on Zeus and the other gods to make his complaint. The goddesses, in shame, refused to attend, but the gods went with enthusiasm. Apollo laughingly remarked to Hermes that although Hephaestus was lame he had done well to catch the lovers in the act and embarrass Ares before the other gods. “How would you like to look such a fool?” he asked him. Hermes, cunning as ever, replied that he envied Ares the chance of bedding Aphrodite, and that he himself would have been prepared to be bound three times in chains

and exposed to the view of the goddesses as well as the gods. And so the incident ended in general laughter from the gods, or so Homer tells us. Her union with Ares brought Aphrodite four children. Ares was far from being Aphrodite's only lover. Aphrodite was particularly fond of roses, and her chariot was drawn by two doves, her favourite bird.

Афродита, богиња лепоте и љубави

Постоје два различита мита о рођењу Афродите, богиње љубави и лепоте. Један је да је била ћерка Зевса и Дионе. Други је повезан са тиме да је настала из Урановог семена када су његове гениталије упале у море након што га је Кронос осакатио. Као резултат она је изронила из пене као Афродита, Зефир ју је одувао до обале Кипра, где је она стала на суво тло. Афродита је била заштитница љубави и љубавника, њена омиљена разбирига је била да подстакне богове да се заљубе у смртнице. Уживала је у ткању завера и уплитала богове у љубавне афере – поготово Зевса, кога сматрамо упетљаним у различите афере у различитим временима. Ни сама Афродита није била изостављена из игре. Иако је била удата за отужног Хефеста, она се упустила у аферу са Аресом. У **Илијади** Хомер нам прича скандалозну причу: Хефест је сазнао за Афродитину аферу од Хелиоса, бога Сунца који је све видео и одлучио да постави замку за њу и Ареса. Створио је магичну замку која је била веома сложена и претварао се да путује за Лемнос. То вече када је Арес дошао у Афродитин кревет, Хефест их је ухватио у мрежу и заробио их. Онда је позвао Зевса и остале богове да се пожали. Богиње су, постиђене, одлучиле да не присуствују али су богови кренули са усхићењем. Аполон се смејао и прокоментарисао је Хермесу да је отужни Хефест ипак успео да ухвати љубавнике на делу и осрамоти Ареса пред боговима. „Како би се теби допало да изгледаш као таква будала?“, упитао га је.

Хермес, домишљат као и увек, одговорио је да заправо завиди Аресу због тога што има прилику да буде у кревету са Афродитом и да би он лично зарад тога био спреман да три пута везан ланцима буде изложен погледу и богиња и богова. Тако се овај инцидент завршио општим смехом, или нам барем Хомер тако приповеда. Из своје везе са Аресом, Афродита је имала четворо деце. Арес свакако није био Афродитин једини љубавник. Она је посебно волела руже, а њену кочију вукла су два бела голуба јер су јој то биле омиљене птице.

Филолошко одељење III-4

КАРАКТЕРИСТИКЕ НАЦИОНАЛНОГ ОСМЕХА

Учтивост је прва ствар која вас очекује у готово свакој држави када слетите. Док вам проверавају пасоше, на аеродрому, у хотелу, ресторану, музеју, продавници, на улици, у метроу вам се осмехују... Према бројним испитивањима Руси љубазност повезују са Европом. Међутим, о насмејаности Американаца и источних и азијских земаља круже легенде. Шта се крије иза иностране пристојности?

Јапан

Код Јапанаца постоји појам друштвеног осмеха – *миконико*. Њена главна функција је сигурност и „чување осећања других”. Бити љубазан значи, не само сакривање сопственог душевног стања, већ понекад изражавање супротних осећања. Јапански бонтон сматра непристојним пребацивање терета сопствених брига на саговорника или показивање вишка радости, јер у том тренутку саговорник може бити нечим узнемирен. Јапански научници тврде да у источној култури, за разлику од западне, учтивост није произвољан чин, већ изражава друштвену хијерархију. У јапанском језику постоје два нивоа учтивног понашања: један за блиске, породицу и пријатеље, други за све остале. Јапански осмех није обавезно повезан са спонтаним изражавањем задовољства, већ је у складу са правилима и законима јапанског бонтона, који се развија и гаји у друштву од малих ногу.

Дете у Јапану учи како да се смеје на исти начин као што учи да се клања. Девојке у Јапану, на улазу код покретних степеница великих робних кућа, смеју се и клањају сваком купцу – 2.500 осмеха и клањања дневно. На лицима Јапанаца увек треба да буде израз радости, да се не би наметала пријатељима сопствена туга и бол. Јапанци сматрају да је логично обуздавање и потискивање емоција ради учтивости. Јапанци имају изреку „Ко се осмехује уместо да бесни - јачи је.”

Америка

Америчка изрека каже: „Буди љубазан према свима. Никад се не зна ко ће бити међу 12 поротника.” Широки осмех, у свим околностима, принцип је америчког живота. Америчка

култура подржава и цени осмехе на лицима људи, чак и у ситуацијама када особа доживљава потпуно супротна осећања. „Смејте се!” (Keep smiling!) - Американци често понављају. Писац Елберт Хубард саветује да своје пријатеље дочекамо са осмехом и да унесемо душу у руковање. Осмех доноси срећу у дом, ствара атмосферу добре воље у пословним односима и служи као лозинка за пријатеље.

„Осмех!” - подстиче читаоце психолог Дејл Карнеги. Јејл Ричмонд, дипломата и стручњак у области културне размене између Америке и Русије, пише да Американци уче да започну и наставе разговор са осмехом. У многим међународним хотелима службенике уче да се гостима осмехну најмање шест пута у року од пет минута. Руси се са неповерењем односе према америчком осмеху и често га сматрају неискреним.

Међутим, Американци сматрају да је неопходно смејати се, јер осмех на дужности показује истрајност и виталност.

При свакој размени погледа, Американац почиње да се смеши и тиме показује свој добар однос према вама.

А ако одговорите на исти начин, онда можете лако да зарадите комплимент, које Американци стално дају.

Основни принцип Американаца још од детињства је „Орасположи свог ближњег и неко ће орасположити тебе”.

Европа

Учтивост је визиткарта Европе. Европљанин је са свима учтив, без обзира на ситуацију: чак и ако га неко дотакне у метроу, он први тражи опроштај. Учтивост у Европи представља једнак однос човека према свима. У Француској је уобичајено да се поздравља са непознатима, а са познаницима се љуби у оба

образа, и то са таквим ентузијазмом да са стране то може да изгледа као да су пред вама стари пријатељи. Чак и ако свратите у неку продавницу на минут, одмах ће вас

поздравити и на одласку ће вам се захвалити: „Мерси, оревуар!“. Облици учтивости у Француској су сложенији него у дугим земљама. И до данас се многа пословна писма завршавају фразама попут „изволите прихватити израз великог поштовања“ или „прихватите израз мојих најбољих осећања.“ Енглеска учтивост такође представља читаву уметност. Али, овде је веома важна улога говора и изговора - то је показатељ социјалне припадности. Ма како парадоксално звучало, неке мане у говору и недостаци у изражавању у Великој Британији су знак припадности високом друштву. Заједничка карактеристика свих грађана Европе је да је њихово понашање регулисано и форми они придају много више пажње. Европљани (посебно на југу) су увек насмејани - то је облик учтивости, социјалне навике васпитаване годинама. Европљани се уче да се увек и свуда осмехују, али се то не учи као код Јапанаца. И за разлику од широког америчког осмеха, који показује два реда зуба, европски је уздржанији.

www.moya-planeta.ru

Превод са руског: Александра Бошковић, IV-4

Qu'est-ce que l'identité numérique?

Avec la prolifération des blogs et wikis, la multiplication des réseaux sociaux et l'explosion du trafic sur les plateformes d'échanges, les contenus générés par les utilisateurs prennent une place toujours plus importante dans notre consommation quotidienne de l'Internet. Tous ces contenus laissent des traces sur les sites qui les hébergent et dans les index des moteurs de recherche, ils sont également systématiquement rattachés à un auteur. De plus, la notoriété numérique des individus ainsi que sa valorisation (monétisation de l'audience, de l'expertise...) vont rapidement amener les internautes (consomm'auteurs et consomm'acteurs) à se soucier de leur identité numérique.

De la volatilité de l'identité numérique

L'identité numérique d'un individu est composée de données formelles et informelles. Toutes ces bribes d'information composent une identité numérique plus globale qui caractérise un individu, sa personnalité, son entourage et ses habitudes. Ces petits bouts d'identité fonctionnent comme des gènes: ils composent l'ADN numérique d'un individu.

Gérer son identité numérique veut dire surveiller l'utilisation de chacune de ces bribes d'information; cette tâche est complexe surtout pour un individu qui souhaite exploiter l'Internet comme une vitrine. Nous allons donc progressivement devoir acquérir une vision de toutes les traces que nous laissons au quotidien de manière à maîtriser l'image que l'on donne de nous-même.

Les différentes facettes de l'identité numérique

Comme nous venons de le voir, notre identité numérique est composée de nombreuses informations ou traces qui peuvent être regroupées en facettes:

- Les coordonnées, c'est-à-dire tous les moyens numériques qui permettent de joindre un individu (mail, messagerie instantanée, numéro de téléphone), de l'identifier ou de le localiser (adresse IP).
- Les certificats qui sont délivrés par des organismes, des services ou des logiciels afin d'authentifier un utilisateur;
- Les contenus publiés à partir d'outils d'expression qui permettent de prendre la parole: blog, podcast, videocast, portail de journalisme citoyen;

- Les contenus partagés à l'aide d'outils de publication: photos, vidéos, musique ou liens;
- Les hobbies qui sont partagés par les passionnés sur des réseaux sociaux spécialisés.
- Les achats réalisés chez des meta-marchands (comme Amazon ou eBay), avec des systèmes de paiement ou de programmes de points de fidélité (comme S'Miles ou Maximiles) qui permettent de modéliser les habitudes de consommation....

C'est en participant à tous ces services et outils qu'un individu alimente petit à petit toutes les facettes de son identité numérique. La majeure partie des utilisateurs ne mesure pas encore la complexité de la gestion de l'identité numérique et ceci pour deux raisons:

- 1) Les occasions de laisser des traces sont de plus en plus nombreuses.
- 2) Les moteurs de recherche conservent chacune de ces traces pendant de nombreuses années.

Voilà donc très certainement quel sera le prochain défi à relever pour les utilisateurs de l'Internet: prendre toutes les précautions nécessaires pour ne pas ternir l'image d'eux-mêmes.

Version Originale 4

Шта је заправо нумерички идентитет?

Са убрзаним увећавањем блогова и онлајн енциклопедија, умножавањем друштвених мрежа, повећањем куповине и продаје на платформама размена, садржај који постављају корисници заузима врло важно место у нашој свакодневној употреби интернета. Сав тај садржај оставља трагове на сајтовима које претражујемо и у индексима претраживача, и такође је систематски повезан са аутором. Као додатак свему овоме, интернет репутација појединаца и њена вредност (увећавање публике зарад увећавања профита, стручности) ће убрзо забринути интернет кориснике о њиховом дигиталном идентитету.

• **О осетљивости нумеричког идентитета**

Нумерички идентитет појединца се састоји од формалних и неформалних података. Све ове мале количине информација чине свеобухватни нумерички идентитет који карактерише појединца, његову личност, пратњу и навике. Ови мали делови идентитета функционишу као гени: они чине нумеричку ДНК појединца. Управљати својим нумеричким идентитетом значи пазити како сваки појединац користи мали број информација; овај задатак је сложен нарочито за особу која жели да користи интернет као излог. Дакле, мораћемо постепено да стичемо свест да сви трагови које свакодневно остављамо заправо представљају слику који сами о себи дајемо.

• **Различити аспекти нумеричког идентитета**

Као што смо видели, наш нумерички идентитет чине бројне информације или трагови који могу бити груписани у следеће аспекте:

- Адресе, тј. сва нумеричка средства која дозвољавају да контактирамо неку особу (мејл, поруке, број телефона) као и откривање ИП адресе;
- Потврде које су издате од страних агенција, служби, сервиса или софтвера за проверу идентитета корисника;
- Објављени садржаји почев од изражавања алатки које омогућавају да се усвоје изрази: блог, музички или видео снимак, портал грађанског новинарства;
- Дељење садржаја уз помоћ издавачких алатки: слике, видео, музика или линкови;
- Хобији који су постављени да би се даље делили у односу на интересавања на специјализованим друштвеним мрежама;
- Куповине које се остварују уз помоћ мета-трговаца (као што су *Amazon* или *eBay*), са платним системима или програми са поенима лојалности који дозвољавају мењање навика потрошача. Учествујући у свим овим мрежама и користећи све те алатке појединац мало по мало допуњује све аспекте свог нумеричког идентитета.

Већина корисника још увек не уочава сложеност управљања нумеричким идентитетом и то из два разлога:

- а) Прилике за остављање трагова су све бројније;
б) Претраживачи чувају сваки од тих трагова током дугог низа година.
Дакле, веома је извесно који је следећи изазов који ће корисници интернета открити: предузети све неопходне мере да не „укаљате“ слику о себи.

Ученице двојезичног одељења IV-5

ПОЧЕМУ, КОГДА ЛЮДИ ССОРИЈУСЯ, ОНИ КРИЧАТ?

Один раз мудрый Учитель спросил у своих учеников:

- Почему, когда люди ссорятся, они кричат?
- Потому, что теряют спокойствие, - сказал один.
- Но зачем же кричать, если другой человек находится с тобой рядом? - спросил Учитель. - Нельзя с ним говорить тихо? Зачем кричать, если ты рассержен?

Ученики предлагали свои ответы, но ни один из них не устроил Учителя. В конце концов он объяснил:

- Когда люди недовольны друг другом и ссорятся, их сердца отдаляются. Для того чтобы покрыть это расстояние и услышать друг друга, им приходится кричать. Чем сильнее они сердятся, тем громче кричат.
- А что происходит, когда люди влюбляются? Они не кричат, напротив, говорят тихо. Потому, что их сердца находятся очень близко, и расстояние между ними совсем маленькое. А когда влюбляются еще сильнее, что происходит? - продолжал Учитель. - Не говорят, а только перешептываются и становятся еще ближе в своей любви.

В конце даже перешептывание становится им не нужно. Они только смотрят друг на друга и все понимают без слов.

Такое бывает, когда рядом двое любящих людей.

Так вот, когда спорите, не позволяйте вашим сердцам отдаляться друг от друга, не произносите слов, которые еще больше увеличивает расстояние между вами. Потому что может прийти день, когда расстояние станет так велико, что вы не найдете обратного пути.

ЗАШТО ЉУДИ ВИЧУ КАДА СЕ СВАЂАЈУ?

Једном је мудри Учитељ упитао своје ученике: - Зашто људи вичу док се свађају?

- Зато што губе прибраност, - рекао је један.

- Али зашто викати, ако је друга особа поред тебе? - упитао је Учитељ. – Зар се не може са њим говорити тихо? Зашто вичу ако су љути?

Ученици су предлагали своје одговоре, али ниједан од њих Учитеља није задовољио. На крају крајева он је објаснио:

- Када су људи незадовољни једни другима и када се свађају, њихова срца се удаљавају. Да би премостили то растојање и да би чули једно друго, они морају да вичу. Што су више љути, гласније вичу.

- А шта се дешава, када се људи заљубе? Они не вичу, напротив, причају тихо.

- Зато што су им срца веома близу, а растојање између њих је сасвим мало. - А шта се дешава када се још више заљубе? - наставио је Учитељ.

- Они не говоре, само се дошаптавају и тако постају још ближи у својој љубави.

На крају, чак им ни шапутање није потребно. Они само гледају једно друго и разумеју се без речи.

Тако то буде, када имамо двоје људи који се воле.

Дакле, када се свађате, не дозволите вашим срцима да се удаље једно од другог, не изговарајте речи које ће додатно повећати растојање међу вама. Зато што ће можда доћи дан, када ће растојање постати толико велико да нећете наћи пут назад.

<http://www.smisl-zhizni.ru/>

Тања Савић, IV-7

ЗАШТО СУ НАМ ПОТРЕБНЕ БАЈКЕ И ЦРТАНИ ФИЛМОВИ?

Деци:

Да би им пренели у шифрованом облику најважнија знања о законима живота, о добру и злу;

Да би научили да размишљају о људима, животу, свемиру;

Да би учврстили односе са дететом;

Да би развили емоционалну интелигенцију, машту, мишљење, памћење, пажњу и говор;

Да би обогатили животно искуство детета.

Младима:

Да би одвојили јасну границу између добра и зла;

Да би објаснили деловање најважнијих животних закона;

Да би активирали моралне узорце;

Да би их научили да користе своју машту;

Да би нашли одговоре на најтежа питања;

Да пробуде срце и да науче да живе са пробуђеним срцем;

Да науче да граде односе са људима;

Да нађу одговор на питања: шта је то љубав, како да воле и буду вољени?

Одраслима:

Да дају одушка срцу и души;

Да почну да траже одгонетке за животне загонетке;

Да покидају вео са животних стереотипова;

Да поново поверују у добро;

Да се излече од животне таштине;

Да нађу потврду у сопственим животним запажањима.

Свима:

Да ојачају унутрашње убеђење у то да ће добро, у одређеном моменту живота, обавезно победити зло;

Да се сједине са колективним несвесним и нахране се „универзалном информацијом“; Да се дотакну загонетних шифара бајки и да се запитају: „А шта стоји иза сваког лика и преокрета у сижеу бајке?“

antilo.info

Превод са руског: Маријана Голубовић III-6

Сајмон Крерар

ДВАДЕСЕТ ТРИ ЧИЊЕНИЦЕ КОЈЕ МОЖДА НИСТЕ ЗНАЛИ О ВИЉЕМУ ШЕКСПИРУ

1. Према Оксфордском речнику цитата, Шекспир је написао скоро десетину најцитиранијих реченица записаних или изговорених на енглеском језику.

- Поред тога, према Енциклопедији књижевности, Шекспир је други по реду најцитиранији енглески писац после писца Библије.

2. Шекспиру је од стране Оксфордског речника енглеског језика признато да је у енглески језик увео скоро 3.000 нових речи.

- Процењује се да распон његовог вокабулара износи између 17.000 и 29.000 речи – што је најмање двоструко више од броја речи које користи просечни говорник.

3. Према речима професора Луиса Мардера: „Шекспир је био тако спретан у коришћењу речи да је био у стању да употреби више од 7.000 речи - више него што их има у целој верзији Библије краља Џејмса - само једном и никад више.”

4. Виљем Шекспир се сматра веома контроверзном фигуром јер се оженио доста старијом трудном женом која је носила њихово дете.

- Ен Хатавеј (не глумица) је имала 26 година када се удала за осамнаестогодишњег Виљема. Шест месеци након венчања родила је девојчицу Сузану.

5. Шекспир никад није објављивао своје представе.

- Данас су нам познате само захваљујући двојници његових колега глумаца - Џону Хемингсу и Хенрију Конделу - који су забележили и објавили 36 комада након Шекспирове смрти под називом „Први фолио“ што је уједно и извор свих Шекспирових објављених књига.

6. Заштита ауторских права није постојала у Шекспирово време, па је цветала трговина копираних представа.

- Да би помогли у сузбијању овога, глумци су добијали своје текстове тек када је представа била у току, често би неко иза кулиса шапутао глумцу текст који треба да изговори непосредно пред наступ.

7. Поред тога што је написао 37 представа и 154 сонета, Шекспир је био и признати глумац.

- Играо је улоге у многим својим представама као и у онима његових савременика као што је био Бен Џонсон.

8. Од 80 светских језика на које су преведена Шекспирова дела, најчуднији је измишљени језик Клингона.

- „Хамлет“ и „Много буке ни око чега“ су преведени као део Клингоновог пројекта обнове Шекспира од стране Клингон језичког института.

9. Процењује се да у Сједињеним Америчким Државама постоји око 200 милиона чворака и за то треба да се захвале Шекспиру.

- Јуџин Шифлин је 1890. године започео пројекат увоза свих врста птица поменутих у Шекспировим делима које нису постојале у САД-у. Део овог пројекта укључивао је ослобађање 2 јата од по 60 чворака у Њујоршком Централ парку.

10. Виљем Шекспир (William Shakespeare) је анаграм за „I am a weakish speller“ (Ја сам лош у спеловању), „I'll make a wise phrase“ (Ја ћу изрећи нешто мудро), „Lame Swahili speaker“ (Лош говорник свахили језика) и „Hear me as I will speak“ (Слушај ме док будем говорио).

11. Први портрет Националне галерије портрета Уједињеног Краљевства је био портрет Виљема Шекспира.

- Прва набавка Националне галерије портрета из 1856. године је био „Chandos“ – најпознатији Шекспиров портрет који се приписује уметнику Џону Тејлору. Сматра се да је то једина слика писца за коју се

може тврдити да је насликана за време пишчевог живота.

12. Месеци Урана су названи по Шекспировим ликовима.

- Месецима су првобитно дата имена по магичним духовима из енглеске књижевности 1852. године.

Међународна заједница астронома је затим покренула конвенцију да се свим осталим месецима Урана (којих је 27) дају имена по јунацима из Шекспирових дела или онима из „The Rape of the Lock“ од Александра Поупа.

13. Шекспир је био блиско повезан са краљем Џејмсом I.

- Краљ је учинио Шекспирове глумце дворским службеницима („Grooms of Chamber“). Као одговор на то, Шекспир је променио име глумачке дружине са „Lord Chamberlain’s Men“ (Дружина лорда коморника) на „King’s men“ (Краљеви људи). Нови назив је учинио да Шекспир постане краљев фаворит и да се његове представе све више изводе на краљевском двору.

14. Након неуспелог подношења захтева да добије господску титулу, Шекспир је одвео оца на Универзитет хералдике да би обезбедили сопствени породични грб.

- Грб се састојао од жутог копља на жутом штиту са латинским натписом „Non Sans Droict“ што значи „Ништа без права“.

15. За разлику од већине уметника свог доба, Шекспир је умро као изузетно богат човек са великим поседом.

- Био је сјајан послован човек – оформио је акционарску компанију заједно са својим глумцима што значи да је један део зараде компаније припадао њему, као и хонорар за сваку представу коју је написао.

16. У Цркви Светог Тројства у Стратфорду на Ејвону, Шекспир је оставио клетву у облику песме на свом надгробном споменику.

- Иако је ово несумњиво допринело томе да његове кости остану нетакнуте након његове смрти, 1747. године, становници Стратфорда су уместо оригиналне вреће жита ставили перо.

17. Мада се Шекспир скоро у целом свету сматра једним од најбољих писаца на енглеском језику, његови савременици нису увек били одушевљени његовим радом.

- Прва забележена напомена упућена Шекспиру је била написана од стране позоришног критичара Роберта Грина из 1592.

године, а гласи: „Скоројевићка врана улепшана нашим перјем“.

18. Представа названа „Историја Карденија“ која је приписивана Шекспиру и која се изводила за време његовог живота, потпуно је изгубљена.

- Године 2010. се тврдило да је пронађена једна сачувана копија „Историје Карденија“ и да се воде преговори да Џејмс Франко игра улогу Карденија.

19. У Библији краља Џејмса, 46. реч у 46. псалму је „shake“, а 46. реч од краја истог псалма је „spear“.

- Неки сматрају да је то била скривена рођенданска порука Барду јер је Библија краља Џејмса објављена 1611. године – у којој је Шекспир навршио 46. годину живота.

20. Постоји више од 80 забележених верзија другачије написаног Шекспировог имена.

- На неколико оригиналних потписа који су сачувани, Шекспир се потписивао као *Willm Shaksp*, *William Shakespe*, *Wm Shakspe*, *William Shakspeare*, *Willm Shakspeare*, *William Shakspeare*. Нема записа у којима се потписао као *William Shakespeare* како га ми знамо данас.

21. Првобитно позориште Глоб је доживело свој прерани крај 1613. године за време извођења представе „Хенри VIII“ када је топ запалио сламнати кров.

- У року од 2 сата, позориште је спаљено до темеља. Обновљено је 1614. године.

22. Краљевска Шекспирова позоришна компанија (Royal Shakespeare Company) продаје више од пола милиона карата годишње за приказивање Шекспирових дела у својим позориштима у Стратфорду на Ејвону, Лондону и Њукаслу.

23. Нико не зна прави датум Шекспировог рођења. Слави се 23. априла - три дана пре његовог крштења које је забележено 26. априла 1564. године.

- Међутим, како је Шекспир рођен за време старог јулијанског календара, оно што је био 23. април у његово доба, био би заправо 3. мај по данашњем грегоријанском календару.

Како год, ко броји? Срећан рођендан, Шеки!

Превод са енглеског: Јана Марковић II-4

Nobody knew how bad John's addiction was, until it was too late

This story is about my son, John. He died at the age of 28 after a three to four-year-long addiction to Vicodin that I didn't even notice he had, even though he lived with me during that time. John's teenage years were very trying, as he was drinking and smoking almost every day. Calls from the police in the middle of the night were becoming common. He was an outstanding athlete with many trophies and awards. He played baseball and was a pitcher, and this was the brightest shining star in his life. He was also very gifted intellectually and artistically. At some point in his early 20s he toned down his drinking, as he got promotion and he worked incredibly long hours. But he had serious fall at work that injured his back. He was prescribed Vicodin and went for his physical therapy regularly. When his therapy was over I asked him if he had stopped the Vicodin. As an addict often does, he lied and told me he wasn't taking it anymore. About two weeks before he died, he started becoming ill. He couldn't go to work, which was unusual because he never missed a day. He couldn't even read or write anymore. I didn't know about his addiction at this time, but I did notice he started isolating himself, did not visit his family, quit baseball and stopped going out with his friends. One morning he pounded on my bedroom door and begged me to take him to hospital, He was diagnosed with pancreatitis, but he lied to the doctor about his drugs use. I found literally hundreds of empty little pill baggies stashed all over in his room. He was taking 30 to 40 pills a day, and it was eating up his whole paycheck, which finally explained why he asked to move back home. John went into cardiac arrest while he was still in hospital – the day before he was scheduled to be discharged. The doctors worked on him for a long time, but he never came back. I am committed to educating young people about the incredible danger of addictive prescription drugs. Just because a doctor prescribed, doesn't mean it is safe. I would like to tell young people to not even think about it, and if they find that they do become addicted and cannot stop using, to please ask for help. Addiction is medical illness and it needs to be treated as such.

medicineabuseproject.org

Нико није знао колико је озбиљна Џонова зависност, све док није било прекасно

Ова прича је о мом сину, Џону. Умро је у двадесетосмој години, након три до четири године зависности од Викодина, коју ја нисам ни приметила да има, иако је живео са мном током тог периода. Џонове тинејџерске године биле су пуне искушења, попут тога да је пио и пушио готово сваки дан. Позиви полиције у току ноћи постали су нормални. Био је изванредан спортиста, са великим бројем трофеја и награда. Играо је бејзбол и био је бацач. То је била најсјајнија звезда у његовом животу. Био је такође, веома интелектуално и уметнички надарен. У неком тренутку, у својим раним двадестим годинама, престао је да пије јер је добио унапеђење и радио је прековремено. Али, имао је озбиљан пад на послу, приликом ког је повредио леђа. Преписан му је Викодин и ишао је редовно на физикалну терапију. Када се терапија завршила, питала сам га да ли је престао са Викодином. Као што зависници често раде, слагао је и рекао да га не узима више. Приближно две недеље пре него што је умро, разболео се. Није могао да иде на посао, што је било веома неуобичајено, јер никад није изостао са посла. Није чак могао, да чита и пише. Нисам знала за његову зависност у то време, али сам приметила да је почео да се изолује, да не посећује породицу, престао је са бејзболом и престао је да излази са друштвом. Једно јутро, ударао је на врата моје спаваће собе и преклињао ме да га одведем у болницу. Дијагностикован му је панкреатитис, али је слагао доктора о свом коришћењу лека. Кући сам пронашла буквално на стотине празних кутија од таблета, сакривених по његовој соби. Узимао је 30 до 40 пилула на дан, то је гутало његову плату, што коначно објашњава зашто је тражио да се врати кући. Џон је имао срчани напад док је још био у болници, дан пре него што је требало да буде отпуштен. Доктори су учинили доста за њега, али није се повратио. Ја сам сада посвећена образовању младих људи када је реч о невероватној опасности лекова који се издају на рецепт а који изазивају зависност. Само зато што их је доктор преписао, не значи да су безбедни.

Желим да кажем младим људима да ни не помишљају на то, а и ако открију да су постали зависни и да не могу да престану са коришћењем, нека потраже помоћ. Зависност је медицинска болест и потребно је да се третира као таква!

Кристина Јевтић III-6

Self Motivation

If you want to excel in life, self motivation is essential. You must know how to motivate yourself. You must be able to keep your spirit high no matter how discouraging a situation is. That's the only way to get the power you need to overcome difficulties. Those who are discouraged in difficult times are certain to lose even before the battle is over. Have a dream. A big dream. "Only as high as I reach can I grow, only as far as I seek can I go, only as deep as I look can I see, only as much as I dream can I be." Having a dream is important because it's difficult to be motivated if you don't have anything to shoot for. Just think about people who play basketball. Will they be motivated to play if there is no basket to aim at? I don't think so. They need a goal. You need a goal. That's what your dream is for. But just having a dream is insufficient. Your dream must be big enough to inspire you. It must be realistic but challenging. Run your own race. Comparing yourself with others is an effective way to demotivate yourself. Don't let that happen to you. You have your own race so how other people perform is irrelevant. Comparing yourself with others is like comparing the performance of a swimmer with a runner using the same time standard. They are different so how can you compare one with the other? The only competitor you have is yourself. Have you become the best you can be? Take one more step. "Success is not final, failure is not fatal: it is the courage to continue that counts." When you meet obstacles along the way, there could be the tendency to quit. You may think that it's too difficult to move on or that your dream is impossible to achieve. But this is where you can see the difference between winners and losers. Though both of them face the same difficulties, there is one thing that makes the winners different: the courage to continue. Don't think about how to complete the race or how many obstacles are waiting for you. Just focus on taking the next step and believe in yourself!

Сопствена мотивација

Ако желите да се истакнете у животу, мотивација је од суштинског значаја. Морате знати како да се мотивишете. Морате гледати све са ведрије стране, без обзира на то у колико тешкој ситуацији се налазите. То је једини начин да добијете потребну снагу да бисте превазишли потешкоће. Они који су обесхрабљени у тешким временима сигурно ће изгубити и пре него што се њихова борба заврши. Имајте снове. Велике снове. „Само онолико колико достигнем, толико ћу напредовати, само онолико колико тражим толико ћу и добити, колико дубоко завирићу толико ћу и видети, само онолико колико сањам толико ћу и постићи.“ Важно је имати сан, јер тешко је бити мотивисан уколико немате нешто ка чему тежите. Замислите кошаркаше. Да ли ће бити мотивисани да играју ако немају кош на који шутирају? Не бих рекла. Потребан им је циљ. Вама је потребан циљ. То је оно за шта служе ваши снови. Али само имати сан је недовољно. Сан мора бити довољно велики да вас инспирише. Мора бити реалан, али исто тако и изазован. Ви трчите своју сопствену трку. Упоређивати се са другима, то је ефикасан начин да се демотивишете. Не допустите да вам се то догоди. Није важно како иде другим људима, ви имате своју сопствену трку. Када упоређујете себе са другима, то је исто као када упоредите пливача са атлетичарем користећи исте стандарде по питању времена. Они су различити, како их онда можете поредити? Једини противник којег имате сте ви сами. Да ли сте постали најбољи што можете? Загорачите један корак напред . „Успех није коначан, неуспех није фаталан: рачуна се храброст да се настави даље.“ Када се сусретнете са препрекама на путу постоји могућност да одустанете. Можда ћете помислити да је веома тешко наставити даље, или да је ваш сан недостижан. Али то је место на којем ћете видети разлику између победника и губитника. Иако се и једни и други сусрећу са истим потешкоћама, постоји једна ствар која победника чини другачијим: храброст да настави даље. Не размишљајте о томе како да завршите трку и колико вас још потешкоћа чека. Само се фокусирајте на то да идете напред и верујте у себе!

Наташа Драгојловић III-4

The relationship between men and toilets

We are men! Throughout history, we have always needed, in times of difficulty, to retreat to our caves. It so happens that in this modern age, our caves are fully plumbed. The toilet is, for us, the last bastion, the final refuge, the last few square feet of man-space left to us! Somewhere to sit, something to read, something to do, and who gives a damn about the smell? Because that, for us, is happiness. Because we are men. We are different. We have only one word for soap. We do not own candles. We have never seen anything of any value in a craft shop. We do not own magazines full of pictures of celebrities with all their clothes on. When we have conversations, we actually take it in turns to talk! But we have not yet reached that level of earth-shattering boredom and inhuman despair that we would have a haircut recreationally. We don't know how to get excited about... really, really boring things, like ornaments, bath oil, the countryside, vases, small churches. I mean, we do not even know what, what in the name of God's is the purpose of pot-pourri! Looks like breakfast, smells like your auntie! Why do we need that? So please, in this strange and frightening world, allow us one last place to call our own. This toilet, this blessed pot, this...Fortress of Solitude. You girls, you may go to the bathroom in groups of two or more. Yet we do not pass comment. We do not make judgment. That is your choice. But we men will always walk the toilet mile... alone.

From a British comedy *Coupling* by Steven Moffat

Однос између мушкараца и тоалета

Ми смо мушкарци! Кроз историју, одувек смо имали потребу да се повучемо у наше пећине у тешким временима. Дешава се да су наше пећине у овом модерном добу потпуно опремљене. Тоалет је за нас последњи бедем, крајње уточиште, последњих неколико квадрата људског простора који су нам преостали!

Негде да се седне, нешто да се чита, а кога је брига за смрад? Зато што је то за нас срећа. Зато што смо ми мушкарци. Ми смо другачији. Ми имамо само једну реч за сапун. Не поседујемо свеће. Никада нисмо видели ништа вредно у занатској радњи. Ми не поседујемо новине пуне слика познатих људи који су потпуно обучени. Када водимо разговоре, обично причамо наизменично! Али ми још увек нисмо достигли тај ниво досаде да се земља ломи и нечовечни очај па да се шишамо рекреативно. Не знамо како да будемо узбуђени око...стварно, стварно досадних ствари као што су украси, уља за купање, сеоски пејзажи, вазе, мале цркве. Мислим, ми чак не знамо чему, за име Божије, служи потпури. Изгледа као доручак, мирише као твоја тетка! Зашто нам то треба? Па молим вас, у овом чудном и застрашујућем свету, дозволите нам да једно последње место назовемо својим. Овај тоалет, ову блажену шољу, ово...Утврђење Самоће. Ви девојке, ви можда идете у купатило у групама по две или више. Ипак, не добацимо вам коментар. Не осуђујемо. То је ваш избор. Али ми мушкарци ћемо тоалет миљу увек прелазити...сами.

Ксенија Селенић III-4

The Godfather has influenced popular culture in unseen ways

“Leave the gun. Take the cannoli.” An epic tale of an Italian-American crime family’s struggle to survive the shifting landscape of post-second world war organised crime in America, *The Godfather* is one of those rare films which has entered popular culture so thoroughly that many of its effects may not even be recognised as such. The modern fascination with organised crime that made American television shows such as *The Sopranos* popular was started by *The Godfather*. If you’ve ever wanted to make someone “an offer he can’t refuse”, or if you know what it means to “sleep with the fishes”, it is because of this 1972 film which was nominated for 11 Academy Awards and went on to win three, including best picture and best actor. Based on Mario Puzo’s bestselling novel and directed by Francis Ford Coppola, it is a vivid portrait of the Corleone family’s experiences in the Mafia or La Cosa Nostra (“our thing”).

While a fictitious story, it has many real-life parallels and illustrates the growth and influence of organised crime not only in New York, but also Hollywood and Las Vegas. Marlon Brando's Oscar-winning performance as Don Vito Corleone, the family patriarch, is incredible. Brando plays Corleone with an affable charm that almost never shows the grim menace beneath the surface. When it does, it is chilling. The film centres on the transformation of the Don's son, Michael Corleone, from university-educated war veteran to Mafia boss. It is always Don Corleone's wish that Michael, played by a relatively unknown Al Pacino, remain a member of legitimate society and not become involved in "the family business". Michael's idealism is systematically stripped from him. Watching his nature harden is one of the film's most affecting details, and Pacino plays it brilliantly. Sonny Corleone is the hot-headed eldest son who is, at first, the most likely heir to the family throne. James Caan's portrayal of the brutish Sonny helps underscore the repugnant reality of the gangsters' cruel nature, something often overlooked in favour of valourising the criminal underworld. Robert Duvall plays Tom Hagen, the family consigliere, or counsellor. He is the legitimate face of the Corleone empire, providing legal assistance and advice. Pacino, Caan and Duvall were all nominated for an Academy Award for best supporting actor. American law enforcement officials regularly find copies of *The Godfather* while searching mobsters' homes. After the film was released, mafiosi began speaking like the characters. Law enforcement personnel said it made phone taps and other surveillance techniques more entertaining.

Кум је утицао на савремену културу на невиђене начине

„Остави пиштољ, узми каноли“. Невероватна прича о италијанско-америчкој криминалној породици и њиховим покушајима да се изборе са променама у организованом криминалу након Другог светског рата у Америци. „Кум“ је један од оних ретких филмова који је толико утемељен у савременој култури да се његови ефекти чак и не препознају као такви. Модерна фасцинација организованим криминалом, због које су америчке телевизијске серије као на пример „Сопранови“ популарне, започета је „Кумом“.

Ако сте икада хтели неке да „дате понуду коју неће моћи да одбије“ или ако знате шта значи „спавати са рибама“ то је због овог филма који је премијерно приказан 1972. године и који је имао 11 номинација за Оскара, укључујући и номинације за најбољи филм и најбољег глумца. Заснован на најпродаванијем роману Марија Пузоа и режиран од стране Франсиса Форда Кополе, филм је јасан портрет искустава породице Корлеоне у мафијашком свету. Иако је прича фиктивна, има велики број паралела са стварним животом и илуструје ширење и утицај организованог криминала, не само у Њујорку већ и у Холивуду и Лас Вегасу. Глума Марлона Бранда за коју је он освојио Оскара као глава породице Дон Вито Корлеоне је невероватна. Брандо је одиграо Корлеона са тако љубазним шармом, који скоро никада не показује мрачне претње скривене испод површине. Међутим када се покажу, најежите се.

Филм је великим делом базиран на трансформацији Дон Витовог сина, Мајкла Корлеона, од факултетски образованог ратног ветерана до шефа мафије. Одувек је

била жеља Дон Корлеона да Мајкл, ког игра тада релативно непознати Ал Паџино, остане припадник друштва које поштује закон и да се не уплиће у породични посао. Мајкл је полако лишен свог идеализма. Гледати како његова природа очврсне један је од најдирљивијих детаља филма, а Паџино то сјајно дочарава. Сони Корлеоне је усијана глава породице али и најстарији син Вита Корлеона за ког се на почетку претпоставља да ће наследити породични престо. Начин на који је Џејмс Кан одиграо улогу насилног Сонија, помаже нам у откривању одвратне стварности гангстерске природе, што се често превиди у приказивању криминалног подземља. Роберт Дувал игра улогу Тома Хегена, породичног концилијера, односно саветника. Он је законски представник империје Корлеоне који пружа правну помоћ и савете. Сва тројица глумаца, и Паџино и Кан и Дувал, номиновани су за Оскара и то за најбољу споредну мушку улогу.

Амерички полицијски званичници често налазе копије „Кума“ док претресају куће познатих мафијаша. Након премијере филма, мафијаша су почели да се изражавају као ликови из филма, због чега је и речено да је прислушкивање њихових телефона постало занимљивије.

Нина Катић III-6

ЈЕДАН „ХЛАДНИ“ МОМАК

Постоје ствари које очекујеш да видиш урезане на лицу сваког поларног истраживача: оштећене вене, ожиљке од неколико

борби са промрзлинама. Када сам упознао Паркера Лиатода на Венис плажи у сунчаној Калифорнији, видео сам да још увек нема ништа од свега овога. Изглед ипак може да vara. Са 17 година, Паркер је већ учествовао у три озбиљне поларне експедиције. Такође је важно

поменути да има беспрекорне манире и онај миран осећај самопоуздања уобичајен међу децом из скупих интерната. Рођен у Калифорнији, он и његова четири брата и сестре провели су своје године одрастања у Уједињеном Краљевству, након што је њихов отац, успешни бизнисмен, одлучио да би породица можда имала користи када би провела неко време у Лондону. Све до своје тринаесте године Паркер је био обично дете. То се променило након што је упознао поларног истраживача Роберта Свона. Почели су да се дописују путем имејла што је прерасло у пријатељство и коначно довело до тога да тадашњи четрнаестогодишњак буде позван да се придружи путу на Антарктик. Рекао је „да“ скоро одмах. Пријатељи и породица којима је до тада показао да није посебно заинтересован за истраживања у природи, а посебно не поларна, најблаже речено били су збуњени.

„Био сам резервни голман у трећем најгорем фудбалском тиму у школи. Тако да је било смешно замислити ме како вучем санке кроз километре снега и нису ме схватили озбиљно“, присећа се.

Јео је доста пилетине, провео доста времена у теретани и доказао им да су погрешили. Следеће године, Лиатод је сковао још амбициознији план: да постане најмлађа особа свих времена која је отпутовала на Северни пол. Пронашао је новог саучесника, ветерана истраживача Дага Стоупа, и кроз мешавину шарма и среће сакупио је 150.000 долара колико је отприлике коштао покушај да се оствари рекорд. Онда је наступила катастрофа. Почетни месеци 2010. године, када је двојац кренуо на пут, били су међу најтоплијим забележеним. Северни пол, који је уствари ГПС локација на константно плутајућем слоју ледених плоча, постао је буквално неприступачан, окружен деловима откривеног океана. Пут који је требало да повећа свест о отапању ледених врхова био је онемогућен... због отапања ледених врхова. „Устали би, борили се са овим тешким условима петнаест сати, а онда би се пробудили следећег јутра и схватили да смо уствари даље од Северног пола него што смо били када смо кренули претходног јутра“, каже он. Након четрнаест дана покушавања, и због смањења количине намирница, признали су пораз. Лиатод је дошао кући и одлучио да покуша поново. Сакупио је још једну суму од шест цифара и кренуо у пролеће 2011. Услови су били хладни али савршени, па су Стоуп и он стигли на Пол за кратко време. „Потпуном случајношћу стигли смо у тренутку када је хеликоптер слетео да остави групу туриста који су платили да проведу десет минута тамо“, присећа се. У сваком случају, све то је било помало чудно. Осећао сам се као да сам тек завршио теренску ски-трку, или нешто слично. Игноришући посматраче, он се на време пријавио да је на Северном полу на друштвеној мрежи Форскверу. У то време био је и први да то уради. То га можда није учинило најмлађим Севернополцем, али тај успех је дао Лиатоду основу да настави борбу против климатских промена кроз његове кампање на вебсајту *Последњи степен* и кроз рад са групама. Његово гледиште је да је његова генерација та, пре него она којој данашњи светски лидери припадају, која се мора највише борити за смањење емисија угљеника. Они су ти који могу највише да изгубе. Научно мишљење о постојању и обиму проблема је прилично дефинисано, тврди он, додавши да

је део јавности који и даље сумња у стварност вештачких климатских промена (и који је и даље непријатељски расположен према законским мерама које би ситуацију могле решити) у великој мери лоше информисан, иако „то није нужно њихова грешка“. Лиатодов ангажман створио му је непријатеље. Када је Ентони Вотс, угледни скептик по питању климатских промена, написао оштар чланак на блогу, нападајући једну од његових поларних експедиција, Лиатода су медијске фигуре помињале као „шалу“. Али Лиатодова поларна путовања сигурно обликују дебату о климатским променама. Он је већ допринео истраживачким пројектима које спроводи Међународна агенција за атомску енергију, и ускоро ће основати две станице да бележи временске податке. То мора бити исцрпљујући живот, пун борбе са неистомишљеницима. Али изгледа да се Лиатод наслађује том борбом. Када сте вукли санке преко стотину миља залеђене тундре, живели на замрзнутој храни недељама, и научили како да отерате непријатељски расположеног поларног медведа, покушавајући да сачувате планету Земљу, све вам то иде у рок службе.

Превод са енглеског: Јелена Лончар и Нина Ристовић III-4,
Ready for Advanced

Rosa ist keine Farbe für Männer"

„Ich gucke nur“ - den Satz mag er nicht. Der Verkäufer Daniel T. erzählt aus seinem Alltag in der u . Und woran er sieht, dass eine zurückgebrachte Jacke bereits getragen wurde.

Ich bin Verkäufer aus Leidenschaft und berate sehr gerne. Deshalb solltet ihr, wenn ihr zu mir ins Geschäft kommt, auch mein Angebot annehmen, wenn ich euch frage, ob ich helfen kann.

Ich mag es nicht, wenn Kunden einfach nur sagen „Nee, ich gucke nur“. Ich will euch nicht durch die Abteilung verfolgen, sondern lediglich signalisieren, dass ich gerne zur Verfügung stehe.

Das ist mein Job. Noch schlimmer sind aber die Kunden, die einfach weitergehen, ohne zu antworten.

Ich lasse euch gerne in Ruhe schauen, doch dann solltet ihr auch mit mir reden, zum Beispiel: „Ich würde mich lieber erst mal alleine umsehen, komme aber gerne auf Sie zurück.“

Ich arbeite in einem Kaufhaus in der Herrenabteilung, dort bin ich für die Jacken zuständig.

Wir haben viele Markenartikel, zu uns kommt die Mittelschicht. Die teuerste Jacke kostet bei uns 900 Euro, da müssen viele Kunden schlucken, wenn sie das hören. In der Regel geben sie 100 bis 300Euro aus.

Ich will niemandem etwas aufschwätzen, sondern helfen. Dann passieren euch auch keine Fehler. Kürzlich musste ein Kunde seine Jacke umtauschen, weil sie nicht wasserdicht war. Das hätten wir ihm gleich sagen können - wir Verkäufer kennen unser Sortiment. Wenn auf einem Kassenzettel eine 9 steht, dann sehen wir, dass kein Verkäufer euch beraten hat. Also fragt uns einfach, dann gibt es keine Fehlkäufe.

Leider wissen viele Kunden oft nicht, was sie wollen - die kann auch ich nicht beraten. Aber auch Männer können wissen, was ihnen gefällt. Da hilft es schon, wenn ihr ein Foto aus einer Zeitschrift mitbringt oder mir auf dem Handy zeigt, was ihr sucht. Viele von euch werden immer gesättigter. Oder wie viele Jeans habt ihr schon im Kleiderschrank?

Gerade ältere Männer kommen oft mit ihrer Gattin und lassen sich total unterbuttern. Die Frau sagt dann: „Mein Mann sucht eine Jacke.“ Dabei sucht sie die Jacke für ihren Mann aus. Oft streiten sie, wenn er keine Lust mehr hat, eine anzuprobieren. Vielen Männern ist es auch völlig egal, wie die Jacke aussieht. Hauptsache, sie hat eine verschließbare Innentasche für Portemonnaie und Handy. Immerhin hat das Rentnerbeige ausgedient: Die Herren kaufen jetzt auch mal dunkelblaue Jacken.

Wenn ich nach meiner persönlichen Meinung gefragt werde, sage ich sie auch. Dann rede ich euch zum Beispiel auch einen lilafarbenen Pullover aus. Diese Farbe steht den allerwenigsten Menschen, sie macht einfach blass und ist überhaupt etwas schwierig. Ich verstehe wirklich nicht, warum zurzeit alle eine lila Krawatte wollen. Auch Rosa ist keine Farbe für Männer. Höchstens, wenn man der klassische Golfertyp ist.

Розе није боја за мушкарце

„Само разгледам“ је реченица коју он не воли. Продавац Даниел Т. прича о својој свакодневници у мушком одељењу. И оно о чему он сведочи јесте, да је једна враћена јакна већ била

ношена. Ја сам страствени продавац и саветујем са задовољством. Због тога би требало, када дођете у продавницу код мене, такође да прихватите и моју понуду, кад вас питам да ли могу да вам помогнем. Ја не волим када муштерије само кажу

„Нее, само разгледам.“ Ја вас нећу пратити по одељењима, само ћу сигнализирати, да са задовољством стојим на услузи. То је мој посао. Још горе су муштерије које лагано продуже, без одговора. Ја ћу вас мирно напустити, али тада ће вама требати са мном да причате, на пример: „Ја бих радије волео прво сам да разгледам, али ћу се радо после вратити Вама“. Ја радим у једној продавници у мушком одељењу, ту сам задужен за јакне. Ми имамо пуно маркираних артикала, код нас долази средњи слој људи. Најскупља јакна код нас кошта 900 евра, многе муштерије „прогутају кнедлу“ кад то чују. По правилу, они потроше између 100 и 300 евра. Ја не желим да причам са неким, већ да помогнем. Онда нећете бити погрешно схваћени. Недавно, муштерија је морала да замени своју јакну јер није била водоотпорна. Ми смо му могли то рећи истог тренутка - ми продавци знамо наш асортиман. Ако је 9 на рачуну, видимо да вас продавац није саветовао. Тако да, само нас питајте, не постоји погрешна куповина. Нажалост, много муштерија не зна шта жели, ту ја не могу саветовати. Али мушкарци такође могу знати шта им се свиђа. Помаже ако донесете слику из неких новина, или ми покажете на телефону шта тражите. Многи од вас постају све засићенији. Или колико пара фармерки ви имате у ормару?

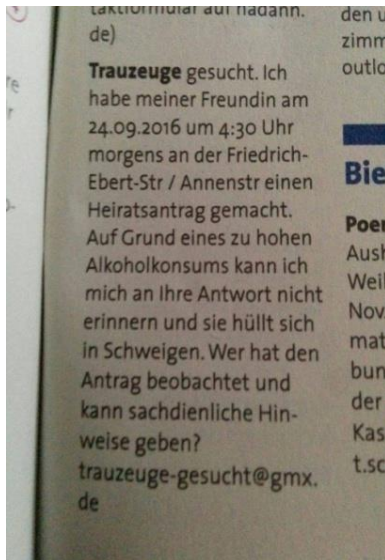
Посебно старији мушкарци, често долазе са женом и могу бити скроз спутани. Жена тада каже: „мој муж тражи јакну“. Тада она тражи јакну за свог мужа. Често се свађају, онда он више нема жељу за испробавањем. Већини мушкараца није битно како јакна изгледа. Суштина је да има унутрашњи џеп који се затвара, где може да стави новчаник и мобилни телефон. После свега, пензионер се опусти: господа купују сада тамноплаве јакне. Када ме питају за лично мишљење, такође га кажем. Тада причам вама, на пример, лила џемпер. Ова боја пристаје малом броју људи, избледи и некако је тешка, све у свему. Ја стварно не разумем зашто сада сви желе љубичасту кравату. Такође, розе није боја за мушкарце, посебно када сте класичан голферски тип.

Неда Миливојевић III-5

5. Oktober 2016, 20:14 Uhr

Er machte betrunken einen Heiratsantrag und sucht jetzt Zeugen

Kann diesem Mann denn niemand helfen? Zeugen melden sich bitte hier: trauzeuge-gesucht@gmx.net

Он је пијан заприсио девојку и сад тражи сведоке.

Може ли ико помоћи овом човеку?

Тражи се сведок.

Ја сам заприсио своју девојку 24. 09. 2016. године у 4:30 ујутро у улици Фридриха Еберта/ Аниној улици. Због великог пијанства, не могу да се сетим њеног одговора, а она ћути. Ко је посматрао просидбу и може да ми да корисне информације? Молим вас да се јаве сведоци на ову адресу: trauzeuge-gesucht@gmx.net

Коста Ђорђевић III-5

John Hansen

Lobotomy

He was so tranquil and undisturbed, serene and unruffled except for four flowers of blood that trickled across his smart Italian business suit. At his side was his black attaché case, the top of a yellow legal pad jutting from it. His shirt cuffs were tattered from the struggle and his wrists were well lacerated. His breath smelled strongly of beer; his short, gray hair looked no different than before. His thin whiskers, bulbous nose, square jaw, and all the rest of his stalky, scowling figure were too, no different than before. But his eyes were different; those loving brown eyes – so soft they could pool into your hands, radiating an undying compassion – were now hard, rigid and lifeless. The horror and astonishment of betrayal was frozen on his features. Etched into his eyes forever.

I stared at the dead body by my feet. I wasn't sure what to feel. Elation? Regret? Indifference? But the truth was: I felt... nothing. Nothing at all. Was that wrong? Should I have felt something? I didn't know, but in truth I didn't really care either. It just didn't matter...

I stared at the curved, serrated knife that was tightly clenched in my whitening fists. The tip was coated in a glaze of blood. *Fresh blood.* I slowly, deliberately released my grip and allowed the knife to clatter to the kitchen floor beside him, splattering blood across the wall. But I didn't even notice. The TV blared in the corner and the microwave hummed as it prepared his dinner – the dinner that he would never have. And I just stood there and stared at him. What was that that I felt? Awe? Shock? Disbelief? No. I felt nothing. Entirely empty.

I heard the faint patter of rain as it fell onto the roof, listened to the hum of an engine as a car drove leisurely by, heard the shouts and giggles of children as they performed their daily childhood antics. But yet, I heard nothing. Felt nothing. I was empty inside.

The microwave beeped, informing me that its task was complete, the rain fell harder onto the roof and the conceited poodle of a news reporter droned on about the most recent of the many car crashes, his dull voice rambled on in the tiny box of a TV in the corner of the kitchen counter.

Beside it, the front door was ajar – just how I had left it – and the lock had been picked so that if a curious neighbor was to waltz up to the door, they would've seen me. And him.

So be it. I couldn't explain why, but I just didn't care. Maybe I wanted to get caught?

Maybe I couldn't live with myself if I wasn't caught?

I stood rooted in the spot, my eyes transfixed on his limp body. He was sprawled across the tile kitchen floor; his arms were outstretched and his legs contorted into a hideous V shape. His blood had now fully engulfed his custom-made business suit where it pooled around his head, dyeing his gray hair a sickly crimson. He was clad in his fancy work attire, fresh off escaping from his wearisome job. *Lawyers*. He never even had the chance to change clothes, or to even see his attacker. He was still fidgeting with the doorknob when it happened. When the knife was plunged into his chest. I stared down at him wearily, and nearly turned away at the sight of the blank slits that had once served as his eyes. He was such a success in his profession: top of his class at Harvard, even better at Yale Law, editor in chief of the school newspaper, renowned defense attorney now dead before me. And still, it evokes no emotion. Absolutely nothing. The sleek glass edifices of New York City were barely visible on the horizon as I peered at them through the small kitchen window. His home. My home. So far away. My brain was numb, my ears were ringing, my head was throbbing but no thought crossed my mind. Not even the slightest hint of emotion. It was inhuman, robotic as if I was some sort of a zombie. But the truth was: I was no zombie, nor was I a robot. I was just a person and I could not face what I had just done; I refused to fully comprehend the action that I had committed. I stared down in awe at my hand which was still dripping with blood, stared at my bloody sleeve... I had just killed a man. But I could not even remember why. The trauma was a lobotomy in itself. Why? Why had I killed him? What drove me to do such a thing? And as much as I wanted to remember, I just didn't know. As simple as that. Even how I killed him was already growing fainter and vaguer; I had no idea how I obtained the knife, or where I was or what I was doing or even WHO I was.

But the one thing that I could remember, the one thing that was certain, the one precise answer amidst all of the questions was the identity of the victim. Accomplished lawyer, cordial friend, beloved husband... and a father. MY father. He was my father.

I had murdered my father.

Лоботомија

Изгледао је тако смирено, спокојно и уредно, осим што је на грудима имао четири крвава цвета који су цурили по његовом углађеном, италијанском, пословном оделу. Поред њега је била његова црна актовка из које је вирио врх жутог, правничког нотеса. Манжете на кошуљи су му се изгужвале приликом борбе и зглобови су му били усечени. Задах му се јако осећао на пиво; његова кратка, седа коса изгледала је исто као и увек. Његови танки бркови, бабураст нос, четвртаста вилица и остатак његове укочене и намрштене појаве су, такође, били исти као пре. Али очи су му биле другачије; те брижне браон очи – толико меке да би се просуле на ваше руке, сијајући бескрајном нежношћу – су сада биле тврде, стаклене и беживотне. На лицу му је био залеђен израз ужаса и изненађења због издаје. Урезани у његове очи заувек.

Бленуо сам у мртво тело пред својим ногама. Нисам био сигуран шта да осећам. Усхићење? Кајање? Равнодушност? Али истина је била да сам осећао...ништа. Апсолутно ништа. Да ли је то било погрешно? Да ли је требало да осетим нешто? Нисам знао, али, искрено, није ме занимало. Просто није било битно... Зурио сам у закривљен и назубљен нож који сам чврсто држао у својим побледелим шакама. Врх је био прекривен глазуrom од крви. Свежом крвљу. Полако сам, намерно ослабио стисак и допустио ножу да се са звекетом одбије од кухињски под поред њега, испрскавши зид крвљу. Али ја то нисам ни приметио. Телевизор је трештао у ћошку, а микроталасна је брујала док је припремала његову вечеру – вечеру коју никада неће појести. А ја сам само стајао ту и гледао у њега.

Шта сам то тада осетио? Очараност? Шок? Неверицу? Не. Нисам ништа осетио. Апсолутно празан.

Чуо сам тихо добовање кише по крову, слушао сам брујање мотора аутомобила који је лагано пролазио, чуо сам вику и кикот деце док су изводила своје свакодневне, дечје играрије. Али опет, нисам чуо ништа. Нисам осетио ништа. Био сам празан изнутра. Микроталасна је зазвонила, обавештавајући ме да је завршила свој задатак, киша је почела јаче да пада по крову, а умишљена пудлица од новинског извештача је блебетао о најскоријој саобраћајној несрећи. Његов досадан глас је наставио да прича из ситне кутије на ивици трпезаријског стола. Поред су била отворена улазна врата – баш као што сам их оставио – а и брава је била обијена, тако да би неки радознао комшија могао да ме види кад би пришао вратима. И мене и њега. Нека буде. Не могу да објасним зашто, али ме није занимало. Можда сам хтео да ме ухвате? Можда не бих могао да живим са собом ако ме не ухвате. Стајао сам укопан у месту, погледа прикованог за његово млитаво тело. Био је испружен преко плочица кухињског пода; са рукама испруженим и ногама искривљеним у једно одвратно латинично слово „в“. Његово пословно одело, шивено по мери, сада је било скроз натопљено крвљу која се сакупљала око његове главе, бојећи његову седу косу у болешљиву гримизну. Био је у свом углађеном пословном оделу, тек што је био умакао са

свог заморног посла. Адвокати. Није стигао ни да се пресвуче, нити да види свог нападача. И даље се бактао око кваке када се десило. Када је нож био забоден у његове груди. Уморно сам гледао у њега и умало нисам скренуо поглед од празних прореза који су некада служили као очи. Био је тако успешан у својој професији: њак генерације на Харварду, још бољи на правима на Јејлу, главни уредник школских новина, чувени бранилац сад мртав преда мном. А ипак, то не изазива никакву емоцију. Апсолутно никакву.

Углађене, стаклене зграде Њујорка су једва биле видљиве на хоризонту док сам пиљио ка њима кроз мали кухињски прозор.

Његов дом. Мој дом. Тако далеко. Мозак ми је утрнуо, звонило ми је у ушима и глава ми је пулсирала, али ми ниједна мисао није падала на памет. Ни најмања трунка осећања. То је било нечовечно, роботизовано, као да сам био зомби. Али истина је била да ја нисам зомби, нити робот. Био сам човек и нисам могао да се суочим са оним што сам управо урадио. Одбио сам да до краја разумем шта сам учинио. Зурио сам у неверици у своју руку са које је и даље капала крв, у свој крвави рукав... Управо сам убио човека. А нисам чак могао ни да се сетим зашто. Та траума је била лоботомија сама по себи. Зашто? Зашто сам га убио? Шта ме је навело да учиним тако нешто? Ма колико сам желео да се сетим, нисам могао. Просто тако. Чак и како сам га убио ми је постајало мутније и неодређеније; нисам знао како сам се дочепao ножа, нити где сам био, нити шта сам радио, а чак ни КО сам био. Али једина ствар које сам могао да се сетим, једино што је било сигурно, једини конкретан одговор међу свим питањима био је идентитет жртве. Успешан адвокат, срдачан пријатељ, вољени муж... и отац. МОЈ отац. Био је мој отац.

Убио сам свога оца.

Матија Цветановић IV-4

Potatoes, Eggs, and Coffee Beans

Once upon a time a daughter complained to her father that her life was miserable and that she didn't know how she was going to make it. She was tired of fighting and struggling all the time. It seemed just as one problem was solved, another one soon followed. Her father, a chef, took her to the kitchen. He filled three pots with water and placed each on a high fire. Once the three pots began to boil, he placed potatoes in one pot, eggs in the second pot, and ground coffee beans in the third pot. He then let them sit and boil, without saying a word to his daughter. The daughter, moaned and impatiently waited, wondering what he was doing. After twenty minutes he turned off the burners. He took the potatoes out of the pot and placed them in a bowl. He pulled the eggs out and placed them in a bowl. He then ladled the coffee out and placed it in a cup. Turning to her he asked. "Daughter, what do you see?"

“Potatoes, eggs, and coffee”, she hastily replied.

“Look closer”, he said, “and touch the potatoes.”

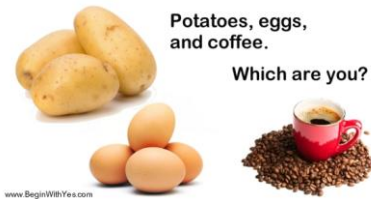
She did and noted that they were soft. He then asked her to take an egg and break it. After pulling off the shell, she observed the hard-boiled egg. Finally, he asked her to sip the coffee. Its rich aroma brought a smile to her face.

“Father, what does this mean?” she asked.

He then explained that the potatoes, the eggs and coffee beans had each faced the same adversity – the boiling water. However, each one reacted differently. The potato went in strong, hard, and unrelenting, but in boiling water, it became soft and weak. The egg was fragile, with the thin outer shell protecting its liquid interior until it was put in the boiling water. Then the inside of the egg became hard. However, the ground coffee beans were unique. After

they were exposed to the boiling water, they changed the water and created something new.

“Which are you”, he asked his daughter. “When adversity knocks on your door, how do you respond? Are you a potato, an egg, or a coffee bean?”

Moral: In life, things happen around us, things happen to us, but the only thing that truly matters is what happens within us. Which one are you?

Кромпири, јаја и зрна кафе

Некада давно, ћерка се жалила свом оцу како јој је живот очајан и да не зна како да преживи. Била је уморна од константне борбе и мучења. Чинило се чим би један проблем био решен, други би га одмах пратио. Њен отац, главни кувар, одвео ју је у кухињу. Напунио је три лонца водом и ставио сваки на јаку ватру. Када су три лонца кренула да кључају, ставио је кромпире у један лонац, јаја у други и зрна млевене кафе у трећи. Оставио их је тако да стоје и кључају, не говорећи ни реч својој ћерци. Ћерка је јадиковала и нестрпљиво чекала, питајући се шта он ради. После двадесет минута искључио је рингле. Извадио је кромпире из лонца и ставио их је у чинију.

Извадио је јаја и ставио их је у чинију. Онда је извадио кафу кутлачом и сипао је у шољу. Окрећући се ка њој питао је: „Ћерко, шта видиш?“

„Кромпире, јаја и кафу,“ ужурбано је одговорила.

„Погледај боље,“ рекао је „и додирни кромпире.“

Урадила је то и приметила је да су били мекани. Потом јој је рекао да узме јаје и разбије га. После отклањања љуске, угледала је тврдо кувано јаје. На крају јој је рекао да узме гутљај кафе. Њена богата арома измамила јој је осмех на лице.

„Оче, шта ово значи?“ питала је.

Онда јој је он објаснио да су се кромпири, јаја и зрна кафе суочили са истом недаћом – кипућом водом. Међутим, сваки је реаговао другачије. Кромпир је прво био тврд и непопустљив, али је у кипућој води постао слаб и мекан. Јаје је било крхко, са танком љуском која је штитила његову течну унутрашњост све док није било стављено у кипућу воду. Тада је унутрашњост јајета постала тврда. Међутим, млевена зрна кафе су била јединствена. Након што су била изложена кипућој води, она су променила воду и створила нешто ново.

„Шта си ти?“ питао је своју ћерку. „Када недаћа покуца на твоја врата, како одговараш? Јеси ли кромпир, јаје или зрно кафе?“

Поука – У животу се ствари дешавају око нас, дешавају се нама, али једина ствар која је заиста важна је шта се дешава унутар нас. Шта си ти?

Мина Биргашевић и Јована Бранковић I-5

The Elephant Rope

As a man was passing the elephants, he suddenly stopped, confused by the fact that these huge creatures were being held by only a small rope tied to their front leg. No chains, no cages. It was obvious that the elephants could, at anytime, break away from their bonds but for some reason, they did not. He saw a trainer nearby and asked why these animals just stood there and made no attempt to get away. “Well”, trainer said, “when they are very young and much smaller we use the same size rope to tie them and, at that age, it’s enough to hold them. As they grow up, they are conditioned to believe they

cannot break away. They believe the rope can still hold them, so they never try to break free.”

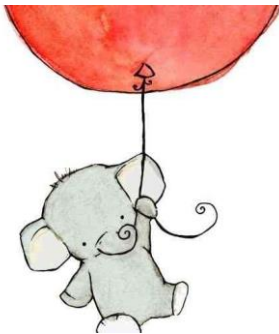
The man was amazed.

These animals could at any time break free from their bonds but because they believed they couldn't, they were stuck right where they were.

Like the elephants, how many of us go through life hanging onto a belief that we cannot do something, simply because we failed at it once before? Failure is part of learning; we should never give up the struggle in life.

Слоновско уже

Док је човек пролазио поред слонова, изненада је застао, збуњен чињеницом да су та огромна створења била везана само малим ужетом привезаним за њихову предњу ногу. Без ланаца, без кавеза. Било је очигледно да су слонови могли, у било ком

тренутку, да се ослободе својих окова али из неког разлога нису. Видео је њиховог тренера у близини и упитао га зашто ове животиње само стоје и не покушавају да побегну. „Па“, одгајивач је рекао, „када су они веома млади и доста мањи користимо уже исте величине да их вежемо и, у том узрасту, то је довољно да их држи. Како расту, постају предусловљени да верују да

не могу да се ослободе. Они верују да уже још увек може да их задржи, па никада и не покушавају да се ослободе.“

Човек је био задивљен. Ове животиње могу да се ослободе у било ком тренутку својих окова али зато што верују да не могу, остајали су баш тамо где јесу.

Попут слонова, колико нас иде кроз живот држећи се уверења да не можемо да урадимо нешто, једноставно зато што нисмо успели у томе једном пре? Неуспех је део учења; никада не треба да престанемо да се боримо у животу.

Мирјана Ђукић I-5

The Weight of the Glass

Once upon a time a psychology professor walked around on a stage while teaching stress management principles to an auditorium filled with students. As she raised a glass of water, everyone expected they'd be asked the typical "glass half empty or glass half full" question. Instead, with a smile on her face, the professor asked, "How heavy is this glass of water I'm holding?" Students shouted out answers ranging from eight ounces to a couple pounds.

She replied, "From my perspective, the absolute weight of this glass doesn't matter. It all depends on how long I hold it. If I hold it for a minute or two, it's fairly light. If I hold it for an hour straight, its weight might make my arm ache a little. If I hold it for a day straight, my arm will likely cramp up and feel completely numb and paralyzed, forcing me to drop the glass to the floor. In each case, the weight of the glass doesn't change, but the longer I hold it, the heavier it feels to me." As the class shook their heads in agreement,

she continued, "Your stresses and worries in life are very much like this glass of water. Think about them for a while and nothing happens. Think about them a bit longer and you begin to ache a little. Think about them all day long, and you will feel completely numb and paralyzed – incapable of doing anything else until you drop them."

The moral: It's important to remember to let go of your stresses and worries. No matter what happens during the day, as early in the evening as you can, put all your burdens down. Don't carry them through the night and into the next day with you. If you still feel the weight of yesterday's stress, it's a strong sign that it's time to put the glass down.

Тежина чаше

Некада давно, професорка психологије је шетала по бини пред аудиторијумом пуном студената и држала им је предавање о принципима управљања стресом. Како је подигла чашу воде, сви су очекивали типично питање: „Да ли је чаша полупразна или полупуна?“ Уместо тога, осмехујући се, питала их је: „Колико је тешка ова чаша воде коју држим?“

Студенти су додавали одговоре од осам унци до неколико фунти. Она им је одговорила: „Из моје перспективе тежина чаше уопште није битна. Све зависи од тога колико дуго је држите. Уколико је држим минут или два, лака је. Ако је држим сат времена непрестано, њена тежина ће учинити да ме помало боли рука. Уколико је држим један дан без престанка, рука би се вероватно згрчила, постала потпуно обамрла и парализована, терајући ме да испустим чашу на под. Ни у једном тренутку се тежина чаше не мења, али што је дуже држим то је осећам тежом”.

Студенти су се климајући главом сложили са њом, а она је наставила: „Ваши стресови и бриге у животу су веома слични овој чаши воде. Мислите о њима неко време и ништа се неће десити. Мислите о њима мало дуже и осетићете благи бол. Мислите о њима цео дан и осећаћете се потпуно укочено и парализовано - неспособни да урадите било шта док их не испустите”.

Поука: Важно је сетити се да пустимо стресове и бриге. Шта год да се деси током дана, сва оптерећења оставите што је пре могуће увече. Не вуците стрес са собом ноћу и током следећег дана. Ако и даље осећате тежину јучерашњег стреса, то је сигуран знак да је време да испустите чашу.

Андреа Лескур III-2

Три питања

Краљ Џон је био краљ Енглеске. Он није волео да ико други изгледа богатије од њега. Кентерберијски опат је био богат. Уживао је у раскошном животу. Краљ није волео опата и био је веома љут. Послао је своје војнике да га приведу. Кад су довели опата пред краља, краљ га је упитао: „Ко је узвишенији? Краљ или опат? Како смеш да уживаш више од краља. Кујеш заверу да постанеш енглески краљ. То је злочин, стога мораш умрети.“ Опат је био врло уплашен. Рекао је веома понизно: „Ваша Висости, никада нисам користио туђи новац за своју корист. Да ли је злочин трошити мој новац за моје потребе?“ „Да“, одговорио је краљ. Потом је додао, „Злочин је живети величанственије од краља.“

Опат је дрхтао од страха.

Краљ је наставио. „Али ја ћу ти дати шансу за помиловањем. Одговори тачно на моја три питања и ја ћу бити задовољан.“

Онда је поставио три питања:

1. Колико вредим?
2. Колико ће ми бити потребно да обиђем свет?
3. Шта сада мислим?

Опат је слушао. Његова збуњеност и страх брзо су расли. Није могао да говори.

Напокон је преклињао да му се да време да одговори на питања. Три недеље су дате и опат је потиштен напустио палату.

Отишао је на универзитет у Оксфорду и Кембрицу. Срео је истакнуте професоре и учене људе. Питао их је за одговоре на та три питања. Али они нису могли да нађу прикладне одговоре. На путу кући срео је свог пастира.

Пастир је упитао опата: „Зашто сте тужни, мој господару?“

„Мој драги пастиру, краљ ми је поставио три питања. Морам да пронађем задовољавајуће одговоре или ћу умрети због завере против њега. Питања су тешка, а имам још само три дана да на њих одговорим“, одговорио је опат.

Пастир је рекао, „Господару, пустите ме да идем уместо Вас. Ја ћу се срести са краљем. Одговорићу на та три питања тако да ће бити задовољан.“ Потом је додао, „Људи кажу да личим на Вас. Стога ми допустите да носим Вашу одору. Краљ неће сазнати.“

Опат се сложио. Пастир је одмах обукао опатову одору. Изгледао је исто као опат. Онда је отишао да се сусретне са краљем. Краљ није очекивао опата тако брзо. Није могао да увиди разлику. Рекао је, „Задовољан сам опате. Одржао си своје обећање. Да ли си припремио одговоре?“

Пастир у опатовој одори је одговорио, „Да, Ваше Височанство. Покушаћу да одговорим најбоље што могу.“

Краљ је упитао, „Колико вредим? Ја сам краљ Енглеске.“

„Ваше Височанство“, одговорио је пастир, „према Библији, Исус, небески и земаљски краљ, продат је за тридесет пенија. Ваша вредност мора бити макар један пени мања. Она би била двадесет девет пенија.“

Краљ је имао смисла за хумор. Почео је да се смеје. Након неког времена, поставио је друго питање. „Колико брзо могу обићи цео свет?“ Пастир је рекао, „Ваше Височанство, морате устати са Сунцем и путовати са њим целу ноћ. Тако ћете бити у стању да обиђете свет за двадесет четири сата.“

Поново се краљ весело насмејао. Онда је озбиљно погледао пастира. Рекао је, „Реци ми брзо. Шта сада мислим?“

„Господару, Ви мислите да сам ја опат. Али ја нисам он. Ја сам само његов сиромашан пастир. Дошао сам да тражим опроштај за свог опата и себе.“ Потом је брзо скинуо опатову одору. Сада је изгледао као пастир. Клекнуо је испред краља да моли за опроштај. Краљ није био много љут. Почео је да се смеје. Смејао се дуго времена. Напокон је рекао, „Задовољан сам твојом интелигенцијом. Поставићу те на место опата.“

Али пастир рече, „Ваше Височанство. Ја не уmem да читам и пишем. Не могу постати опат.“

Краљ је рекао, „Онда ћеш добијати један пени сваког дана док год си жив. Иди кући и реци опату. Опростио сам му.“

Превод са енглеског: Јелена Станимировић IV-3

Легенда Бушмана

Мантис, бог творац, сматрао је да људска врста још увек није спремна да добије ватру на поклон. Стога ју је поверио ноју, који ју је безбедно чувао под једним од својих крила.

Бушман је схватио да ној поседује ватру и одлучио је да је украде. Због тога је, једног дана, посетио ноја.

„Дошао сам да ти испричам свој сан“, рекао је.

„Зашто би мене занимао твој сан?“, упита ној.

„Зато што се тиче тебе“, рече Бушман.

„У свом сну сам сазнао да, ако би пред свитање стао на јак ветар раширених крила, ти би се виноу у небо попут орла“.

„То је интересантно“, рече ној, кријући одушевљење. Његова највећа жеља је била да може да лети.

„Немој да пропустиш прилику да стекнеш дар летења“, посаветовао га је Бушман пре одласка.

Пре свитања следећег дана, ној је раширио своја крила и чекао да се отисне ка небу. Док је чекао, Бушман му се прикрао, зграбио ватру и побегао. Тако су људи добили ватру. Како кажу Бушмани, ној није паметан као остале птице. Овај губитак је толико узнемирио ноја да је постао малоуман.

Превод са енглеског: Ана Петровић IV-3

Quelques minutes de bonheur absolu

Un jour, en rentrant de l'école, elle s'était glissée dans l'armoire du couloir. Personne ne l'avait vue, personne ne l'avait entendue. Cyrille, qui avait alors l'âge où la simple idée d'une bonne cachette vous fait frissonner d'extase, avait passé dans l'obscurité quelques minutes de bonheur absolu. C'était vraiment magique d'être cachée là et que personne ne le sache. Ça allait être magique d'entendre les gens passer tout près d'elle sans se douter de sa présence. Ça allait être magique de les entendre prononcer son nom, dire des choses sur elle, et commencer à s'inquiéter parce qu'il était déjà cinq heures et quart et qu'elle n'était toujours pas rentrée de l'école. Au bout de cinq minutes, Marion était passée. Cyrille l'avait entendue prendre son manteau, crier: "Je vais faire mes devoirs chez Sylvie", puis claquer la porte derrière elle. Ensuite maman était sortie de sa chambre. Elle était allée dans la cuisine ou dans le salon, depuis l'armoire, il était difficile de faire la différence. Enfin, elle avait avancé dans le corridor. Elle était restée là quelques secondes sans bouger, en tout cas sans faire du bruit, si ce n'est un petit grattouillis bizarre. Cyrille avait failli bondir hors de sa cachette pour lui faire une surprise, mais son honneur était en jeu, il fallait qu'elle joue la disparition jusqu'au bout. Son cœur battait terriblement fort et un grand sourire se dessinait sur son visage invisible. "Maman doit se demander où je suis. Elle doit être en train de se gratter la tête, comme quand elle a perdu ses clés. Peut-être qu'elle cherche le numéro de l'école dans son calepin." C'était une épreuve effroyable de rester là, sans bouger, à quelques centimètres des bras de sa mère. La porte avait claqué. Cyrille s'était mise à pleurer avant de comprendre ce qui se passait.

Elle était sortie de l'armoire et avait trouvé par terre, coincé sous le tapis, un mot de sa mère.

Mon petit poussin, je suis chez coiffeur, Marion est chez Sylvie. Ton goûter est sur la table de la cuisine. Bisous.

Cyrille avait déchiré le papier en huit morceaux et les avait mangés un par un en pleurant, avalant ses larmes et sa morve avec le reste.

Agnès Desarthe, *Quelques minutes de bonheur absolu*,
Ed. de l'Olivier, 1993

Неколико минута апсолутне среће

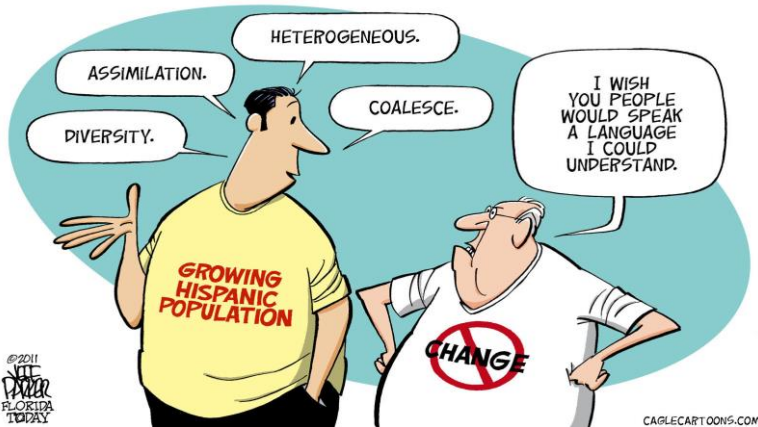
Једног дана, вративши се из школе, она се сакрила у ормар у ходнику. Нико је није видео, нити чуо. Сирил, која је у била у тим годинама када и обична идеја да ћете се сакрити доведе до тога да задрхтите од заноса, провела је у тами неколико минута апсолутне среће. Било је заиста магично крити се тамо и то без ичијег знања. Било је магично то што је чула људе како пролазе поред ње и не сумњајући на њено присуство. Такође је било магично слушати их како изговарају њено име и разне друге ствари пред њом, и почињу да се брину зато што је већ 17:15, а она се још увек није вратила из школе. Након пет минута, Марион је отишла. Сирил ју је чула како узима свој капут и виче: „Урадићу домаћи код Силвије!“, а затим је залупила врата за собом. Онда је мама изашла из своје собе. Отишла је у кухињу или у дневну собу, из ормара је било тешко направити разлику. А затим је кренула даље у ходнику. Остала је тамо неколико секунди, не померајући се и није правила буку осим незнатног чудног гребанја. Мало је фалило да Сирил искочи из свог скровишта како би је изненадила, али требало је часно одиграти игру до краја. Срце јој је лупало веома јако и велики осмех се појавио на њеном невидљивом лицу. „Мама се сигурно пита где сам. Вероватно се хвата за главу као кад изгуби кључеве. Можда чак тражи број телефона школе у својој бележници.“ Било је страховито искуство остати тамо, не помичући се, на неколико центиметара од руку своје мајке. Врата су залупила. Сирил је почела да плаче пре него што је схватила шта се уопште догодило.

Изашла је из склоништа и пронашла на тепиху поруку своје мајке.

„Пиле моје мало, код фризера сам, а Марион је код Силвије. Ужина ти је на кухињском столу. Љубим те.“

Сирил је поцепала папир на осам делова и појела их један по један, плачући и гутајући сузе и бале заједно са њима.

Дуња Добрашиновић III-5

Por soñar

Madrid, 15 de agosto de 1983. Frank ha estado en España durante un mes estudiando español. Ahora vuelve a su país.

Estación de trenes de Chamartín. Tres de la tarde. Calor. Mucho calor... Y gente. Mucha gente.

Es que —piensa él— en España la gente habla y habla todo el tiempo. Y así es imposible comprender nada. Además, los españoles siempre gritan cuando hablan...

Frank se pone en la cola que le parece más corta. Mientras va hacia la ventanilla, mueve su maleta con el pie. Y busca dentro de su cabeza las palabras que va a decir:

«Buenos días» o «buenas tardes» —piensa Frank—. Los españoles dicen «buenas tardes» sólo después de comer. Y comen casi a las tres. Tengo que decir «buenos días» porque no sé si el señor de la ventanilla ha comido ya. También voy a decir «por favor».

Y después, «quiero», «es necesario», «me gusta»...; esto es más difícil. ¿Por qué en español hay muchos verbos diferentes para decir la misma cosa? Luego, «un billete», «una entrada», «un papel»... Bueno, puedo decir «tique». Eso dicen los españoles en lugar de «ticket». Pero, ¡qué mal hablan inglés los españoles! Ahora viene algo todavía peor: las preposiciones. ¡Hay más de diez preposiciones en español!

¿«A», «por», «en», «para», «hacia», «desde» o «hasta» París? ¿Cuándo usar unas u otras? Esto está en el libro, pero lo tengo en la maleta. Y ahora no puedo abrirla porque después no puedo cerrarla... Solución: escuchar a este señor que está delante de mí y decir las mismas palabras que él. El señor de delante ya ha llegado a la ventanilla. Frank se pone un poco más cerca de él para escucharlo mejor. Pero el señor no dice nada. Sólo mueve la cabeza; la mueve mucho, arriba y abajo, abajo y arriba. Saca de un bolsillo una foto de la Plaza Mayor de Salamanca. La pone en el cristal, delante de los ojos del empleado.

—Dos. Ir y venir aquí. No fumar. Gracias.

El señor paga con un billete de cinco mil pesetas y recoge la vuelta y sus dos billetes. Guarda la foto. Sonríe.

Mueve la cabeza arriba y abajo y se va. Sentada en un banco lo está esperando su mujer, que también es japonesa.

Frank llega a la ventanilla. Baja la cabeza. Mira al señor del otro lado del cristal. Muy deprisa y sin coger aire, dice:

—Buenos días por favor me gusta una entrada por París.

El señor de la ventanilla abre mucho los ojos.

—¿Qué dice?

Frank coge aire y lo intenta otra vez.

—Buenos días por favor quiero una entrada para París.

—Oiga, esto no es un cine —contesta el empleado.

—Perdón, no entiendo.

—Digo que esto no es un cine, que aquí no puede ver películas.

—No entiendo. Perdón.

—Tiene que decir «billete». Las entradas son para el cine y para el teatro.

Frank intenta pensar. Intenta coger las palabras con las manos.

—Entiendo. Sí. Perdón... Buenos días...

—Buenas tardes, porque ya he comido...

Frank está enfadado y dice algo en su idioma. El empleado le sonrío.

—¿Qué?

—No. Nada... Buenas tardes... Por favor, quiero un billete para París.

—Así. Muy bien. ¿De ida y vuelta o sencillo? ¿Fumador o no fumador?

—No entiendo.

Mucha gente cree que los extranjeros son sordos . Muchos piensan que sólo entienden si les gritas.

El empleado que vende los billetes es uno de éstos. Mira a Frank. Coge aire, mucho aire. Después cierra los ojos y empieza a gritar:

—¿DE IDA Y VUELTA O SENCILLO? ¿FUMADOR O NO FUMADOR?

—No entiendo.

—¿QUIERE EL BILLETE DE IDA Y VUELTA O SENCILLOOOOO? —grita el empleado todavía más fuerte.

—No entiendo.

—Pues yo no puedo hablar más alto.

—No entiendo.

—¡NO PUEDO HABLAR MÁS ALTOOOOOOOOOOOOOOOOO!

—Tiene que hablar más despacio y no más alto. Este chico es extranjero, no sordo. Oye muy bien —dice alguien detrás de Frank.

Frank se da la vuelta. En la cola, detrás de él, hay una chica rubia.

http://cvc.cervantes.es/aula/lecturas/inicial/lectura_01/texto/

Кроз снове

Мадрид, 15. август 1983. Франк је био месец дана у Шпанији да учи шпански. Сада се враћа у своју земљу. Железничка станица Таматин. Три поподне. Вруће. Много је вруће... и људи. Много људи. Људи у Шпанији причају све време, размишља Франк. И тако их је немогуће разумети. Такође Шпанци увек вичу кад причају... Франк стаје у ред који му се чини најкраћи. Док корача ка шалтеру, помера кофер ногом. И у својој глави размишља које речи да употреби:

„Добро јутро“ или „добар дан“, мисли Франк. Шпанци говоре добар дан само после јела. А ручају тек после три.

Треба да кажем „добро јутро“ јер не знам да ли је господин на шалтеру ручао. Такође ћу рећи „молим вас“. И после „желим“, „неопходно је“, „свиђа ми се“...; ово је много теже. Зашто у шпанском постоји много речи само да би се рекла једна ствар? После „рачун“, „улазница“, „папир“... Па могао бих да кажем „тикет“. Тако Шпанци кажу „карта“. Али, како Шпанци лоше причају енглески! Сада долази нешто још горе: предлози. Постоји више од десет предлога на шпанском! „Ка“, „по“, „у“, „за“, „према“, „од“, „до“ Париза? Кад се користе једни, а кад други? Ово се налази у књизи, а она ми је у ранцу.

И сада не могу да га отворим, јер не бих могао да га затворим... Решење: слушаћу шта овај господин испред мене прича, па ћу поновити исто што и он. Господин испред мене је дошао до шалтера. Франк се онда приближио њему да би боље чуо. Али господин није рекао ништа. Само је померао главу, померао ју је много, горе доле, доле горе. Извадио је из ташне фотографију главног трга Саламанке. Ставио ју је на стакло, испред очију човека на шалтеру.

„Две. За полазак и повратак овде. Забрањено пушење. Хвала.“ Господин плаћа новчаницом од пет хиљада песоса и узима кусур као и своје две карте. Узима слику. Смеје се.

Клима главом горе па доле и одлази. На клупи седи и чека га његова жена која је такође Јапанка. Франк долази до шалтера. Спушта главу. Гледа у господина са друге стране стакла.

Каже, много брзо и без узимања ваздуха:

„ДобарданмолимвасжелеобихједнуулазницукрозПариз.“

Човек иза стакла је разрогачио очи: „Шта сте рекли?“

Франк је удахнуо ваздух и покушао поново:

„ДобарданмолимвасжелеобихједнуулазницузаПариз.“

„Слушајте, ово није биоскоп“, одговорио је човек на шалтеру.

„Извините, не разумем“.

„Кажем вам да ово није биоскоп, овде се не гледају филмови“.

„Не разумем. Извините“.

„Морате да кажете „карта“. Улазнице су само за биоскопе и позоришта.“

Франк покушава да мисли. Покушава да објасни речи рукама.

„Разумем. Да. Извините... Добро јутро...“

„Добар дан. Пошто сам већ ручао...“

Франк се увредио и проговорио је нешто на свом језику. Запослени се насмејао.

„Шта?“

„Не. Ништа... Добар дан... Молим вас, желим једну карту за Париз“.

„Тако је. Много боље. Повратна или у једном правцу? Пушач или непушач?“

„Не разумем.“

Сви мисле да су странци глуви. Многи мисле да разумеју једино када се виче. Човек на шалтеру који продаје карте је један од њих. Погледа у Франка. Удахне ваздух, много ваздуха. После тога затвара очи и почиње да виче:

„ПОВРАТНА ИЛИ У ЈЕДНОМ ПРАВЦУ? ЗА ПУШАЧЕ ИЛИ НЕПУШАЧЕ?“

„Не разумем“.

„ЖЕЛИТЕ ЛИ ПОВРАТНУ КАРТУ ИЛИ У ЈЕДНОМ ПРАВЦУ?“, виче још гласније.

„Не разумем“.

„Па ја не могу гласније“.

„Не разумем“.

„НЕ МОГУ ГЛАСНИЈЕЕЕЕ...“

„Треба да причате спорије, а не гласније. Овај младић је странац, није глув. Чује сасвим добро“, рече неко иза Френка.

Када се Френк окренуо, у реду иза њега стајала је једна плавуша.

Ђурђа Обреновић IV-4

Le Clézio

Poisson d'or (extrait)

Quand j'avais six ou sept ans, j'ai été volée. Je ne m'en souviens pas vraiment, car j'étais trop jeune, et tout ce que j'ai vécu ensuite a effacé ce souvenir. C'est plutôt comme un rêve, un cauchemar lointain, terrible, qui revient certaines nuits, qui me trouble même dans le jour. Il y a cette rue blanche de soleil, poussiéreuse et vide, le ciel bleu, le cri déchirant d'un oiseau noir, et tout à coup des mains d'homme qui me jettent au fond d'un grand sac, et j'étouffe.

C'est Lalla Asma qui m'a achetée. C'est pourquoi je ne connais pas mon vrai nom, celui que ma mère m'a donné à ma naissance, ni le nom de mon père, ni le lieu où je suis née. Tout ce que je sais, c'est ce que m'a dit Lalla Asma, que je suis arrivée chez elle une nuit, et pour cela, elle m'a

appelée Laïla, la Nuit. Je viens du Sud, de très loin, peut-être d'un pays qui n'existe plus. Pour moi, il n'y a rien eu avant, juste cette rue poussiéreuse, l'oiseau noir, et le sac. Ensuite je suis devenue sourde d'une oreille. Ça s'est passé alors que je jouais dans la rue, devant la porte de la maison. Une camionnette m'a cognée, et m'a brisé un os dans l'oreille gauche. J'avais peur du noir, peur de la nuit. Je me souviens, je me réveillais quelquefois, je sentais la peur entrer en moi comme un serpent froid. Je n'osais plus respirer. Alors je me glissais dans le lit de ma maîtresse et je me collais contre son dos épais, pour ne plus voir, ne plus sentir. Je suis sûre que Lalla Asma se réveillait, mais pas une fois elle ne m'a chassé, et pour cela elle était vraiment ma grand-mère. Longtemps j'ai eu peur de la rue. Je n'osais pas sortir de la cour. Je ne voulais même pas franchir la grande porte bleue qui ouvre sur la rue, et si on essayait de m'emmener dehors, je criais et je pleurais en m'accrochant aux murs, ou bien je courais me cacher sous un meuble. J'avais de terribles migraines, et la lumière du ciel m'écorchait les yeux, me transperçait jusqu'au fond du corps. Même les bruits du dehors me faisaient peur. Les bruits de pas dans la ruelle, à travers le Mellah, ou bien une voix d'homme qui parlait fort, de l'autre côté du mur. Mais j'aimais bien les cris des oiseaux, à l'aube, les grincements des martinets au printemps, au ras des toits. Dans cette partie de la ville, il n'y a pas de corbeaux, seulement des pigeons et des colombes. Quelquefois, au printemps, des cigognes de passage qui se penchent en haut d'un mur et font claquer leur bec. Pendant des années, je n'ai rien connu d'autre que la petite cour de la maison, et la voix de Lalla Asma qui criait mon nom: «Laila!»

Comme je l'ai déjà dit, j'ignore mon vrai nom, et je me suis habituée à ce nom que m'a donné ma maîtresse, comme s'il était celui que ma mère avait choisi pour moi. Pourtant je pense qu'un jour quelqu'un dira mon vrai nom, et que je tressaillirai, et que je le reconnaitrai.

Када сам имала шест или седам година, украдена сам. Не сећам се тачно, јер сам била веома млада и све што сам проживела после тога избрисало је ово сећање. То је више личило на неки сан, далеки, ружан сан, који се враћа неких ноћи, који ме прогања и по дану. Ту је улица бела од сунца, прашњава и празна, плаво небо, страشان крик једне црне птице, и одједном руке човека који ме баца на дно једне велике вреће, и ја се гушим. Лала Асма ме је купила. Из тог разлога не знам своје право има, оно које ми је мајка дала по рођењу, ни име оца, ни место где сам рођена. Једино што знам, је оно што ми је Лала Асма рекла, да сам стигла код ње једне ноћи, и због тога ме је назвала Лајла, Ноћ. Долазим са југа, из велике даљине, можда из земље која више не постоји. За мене, није било ничега пре, само та прашњава улица, црна птица и врећа. Затим сам постала gluva на једно уво. То се десило док сам се играла на улици, испред врата куће. Један камионет ме је ударио, и сломио кост у левом уху. Плашила сам се таме, плашила сам се ноћи. Сећам се, будила бих се неколико пута, осетивши страх унутар себе попут хладне змије. Нисам се усуђивала ни да дишем. Онда бих се ушуњала у кревет своје газдарице и прилепила бих се уз њена дебела леђа, да не бих више гледала, да не бих осећала. Сигурна сам да се Лала Асма будила, али ни једном ме није отерала, и због тога она је заиста моја бака. Дуго сам се плашила улице. Нисам се усуђивала да изађем у двориште. Нисам желела ни да прођем кроз велика плава врата која су отворена ка улици, и ако би покушали да ме изведу напоље, викала бих и плакала прилепљена уз зидове, или бих отрчала да се сакријем испод неког комада намештаја. Имала сам ужасне мигрене, и небеска светлост ми је пекла очи, пробадајући ме до сржи тела. И бука с поља ме је плашила.

Звуци корака у улици, у јеврејској четврти, или глас мушкарца који гласно прича, са друге стране зида. Али волела сам цвркулт птица у зору, звук ластавица у пролеће, на врховима кровова. У овом делу града није било гаврана, већ само голубова и голубица. Понекад, у пролеће, роде у пролазу погнуте на високом зиду, кљуцкале би кљуновима. Током година, ништа друго нисам познавала осим малог дворишта куће, и глас Лала Асме која дозива моје име „Лајла!“ Као што сам већ рекла, не знам своје право име, и навикла сам на име које ми је дала газдарица, као да је то било оно, које је моја мајка изабрала за мене. Али, мислим да ће једног дана неко изговорити моје право име и да ћу се тргнути и препознати га.

Ања Симунић и Кристина Милошевић III -5

Шекспир је написао:

- Празне тикве већу буку праве.
- Пријатељ мора подносити слабости свог пријатеља.
- Када имаш све, не видиш ништа, прогледаш тек када немаш ништа.
- Знамо шта јесмо, али не знамо шта бисмо могли бити.
- Свет је позорница на којој свако игра своју улогу.
- Вера у радост готово је иста као и сама радост
- Смем све оно што доликује човеку; ко сме више од тога, није човек.
- Говорници нису добри радници.
- Изрази своју бол речју! Бол која не проговори, гуши срце док не пукне.
- Најискреније су оне сузе које лијемо сами над собом.
- Где сејеш љубав, израсте радост.
- Љубав се рађа, живи и умире у очима.
- Музика је храна љубави.
- Љубав не гледа очима, већ душом; зато је крилати Амор на сликама слеп.
- Када туга долази, она долази у мноштву.
- Ништа није само по себи ни добро ни лоше: зависи само шта о њему мислимо.
- Новац је крупна ствар која људе чини ситним.
- Једнако су болесни они који превише једу, као и они који у оскудици гладују.
- Свет је онолико занимљив колико смо ми радознали.
- Људско је тело парк у којем је воља главни вртлар.
- Колико би очију требао имати човек да опази срећу која га окружује?
- Уздисати над прошлим јадом најсигурнији је начин да се привуче нови.
- Нема горег мрака од незнања.

САДРЖАЈ

<i>Поезија за почетак</i>	<i>1-3</i>
<i>Занимљиво и поучно</i>	<i>4-22</i>
<i>Поучно</i>	<i>23-26</i>
<i>Забава</i>	<i>27-36</i>
<i>Приче за крај</i>	<i>37-58</i>
<i>Четресто година од Шекспирове смрти</i>	<i>59</i>

Редакција:

Професори страних језика

Насловна страна:

Обрад Томић IV-3

Уредници:

Мирка Ћировић и Татјана Маринковић,
професори енглеског језика